

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

vnímáte taky, jak jen velmi málo hodnot si v naší současné civilizaci zachovává svůj původní význam? Například v oblasti mezilidských vztahů téměř zmizela úcta vůči jiným lidským bytostem. Častěji, než je mi milo, jsem přinucen přemýšlet, proč řidič přede mnou nepoužije blinkr svého auta k tomu, aby mě informoval o tom, že bude zabočovat? Odpověď je nasnadě, on to přece ví a proč by se měl tedy namáhat kvůli mně, kvůli ostatním? (Jediným jiným vysvětlením je, že šetří svou žárovku...) A dále? Pomalu si smutně zvykám na to, že na této zemi žijí obklopeni cizinci, kteří nevědí, že je zdvořilé, vhodné, no prostě správné uznat přítomnost jiné lidské bytosti tím, že ji pozdravím. Například odcházím s přítelem z tenisového kurtu, na kterém jsme střídáni dvěma dalšími hráči, jsou to otec se synem a i ten otec je výrazně mladší než my. Jejich příchod provází koncentrované mlčení. Syn je již natolik soustředěný na svůj trénink, že nás ani pohledem neznamená a otec nepozdraví rovněž, i když si nás ostentativně prohlíží... Určitě cizinci, říkáme si s kamarádem, a jdeme se osprchovat. A co to, čemu se říkávalo přirozená úcta k autoritám? Je odpudivé sledovat jeden z hlavních dnešních trendů, kdy i o těch jednoznačně mimořádných lidských osobnostech slyšíte, čtete větu: „Ano, je dobrý, ale...“ a následuje celá žumpa výhrad a výčitek.

Existuje však stále jedno zázračné místo, jeden kouzelný prostor, v němž stále ještě fungují všechny ty krásné i přirozené lidské návyky, kterými jsou dávání přednosti, milé pozdravení i uznání pozitivní výjimečnosti u toho, kdo si to zaslouží. A tím místem je divadlo! Nesmírně mě těší, že si lidské společenství zachovává i dnes ony vzácné a odvěké lidské hodnoty alespoň v divadle. Oddávám se naději, že „infekce slušnosti“ jednou zachvátí skrze divadlo znovu i naši civilizaci... snad.

Čas od času píšu o tom, že se Městské divadlo Brno stalo i za hranicemi naší země uznávaným pojmem díky svým uměleckým výsledkům, a dnes mě obzvlášť těší, že to mohu i doložit na několika konkrétních příkladech. Ve velké výroční anketě internetového portálu **i-divadlo.cz**, kam svými hlasy přispívají jak divadelní kritici, tak i diváci, získalo naše divadlo hned několik významných ocenění! Mezi všemi divadly v České republice jsme zvítězili hned ve dvou kategoriích: stali jsme se nejlepším divadlem roku a inscenace našeho muzikálu *Papežka* byla vybrána jako nejlepší inscenace! Představitelka titulní role v tomto díle Hana Holišová se umístila na druhém místě v kategorii Nejlepší ženský herecký výkon a stejné druhé místo získal Aleš Slanina v kategorii Nejlepší mužský herecký výkon (hned za Ivanem Trojanem) za ztvárnění role Mickeyho v inscenaci *Pokrevní bratři!* V tzv. jiných uměleckých počinech získal třetí místo Christopher Weyers za scénografii k muzikálu *Papežka*. K tomuto výčtu bych rád připojil i udělení Ceny Thálie Haně Holišové za ztvárnění titulní role v muzikálu *Papežka* i to, že jsme stále častěji zváni k vystupování v zahraničí a v našem hlavním městě. (V současné době realizujeme seriál 30 představení inscenace *Mary Poppins* v pražském Divadle Hybernía a 11. 4. startujeme v Linci velké evropské turné s hudební pohádkou *Krása a Zvíře*.)

V následující divadelní sezóně 2013/2014 pro vás připravujeme stejně jako vloni celkem devět inscenací, z nichž více než polovina, tedy 5 (!), nikdy nebyla v naší zemi uvedena a jedna z nich bude mít u nás svou světovou premiéru. Vždyť stále je o čem psát a proč o tom hrát divadlo. A vedle inscenací zcela nových pro vás připravujeme i poklady divadelní historie ve zcela současných výkladech. A všechny ty projekty stojí na vynikajících hereckých, pěveckých, muzikantských, tanečních i dalších výkonech, které naši společnou a krásnou práci korunují. Čtyři inscenace hudební – chcete-li muzikálové, pět činoherních. Všechny vám budou blíže představeny v našem tradičním divadelním kalendáři. Zde jen krátce:

Jen pár dnů po světové premiéře na Broadwayi uvedeme se začátkem nové sezóny a v režii Stanislava Moší jako první divadlo v Evropě muzikál „Flashdance“, který spolu napsali Tom Hedley, Robert Cary a Robbie Roth podle stejnojmenného legendárního filmu.

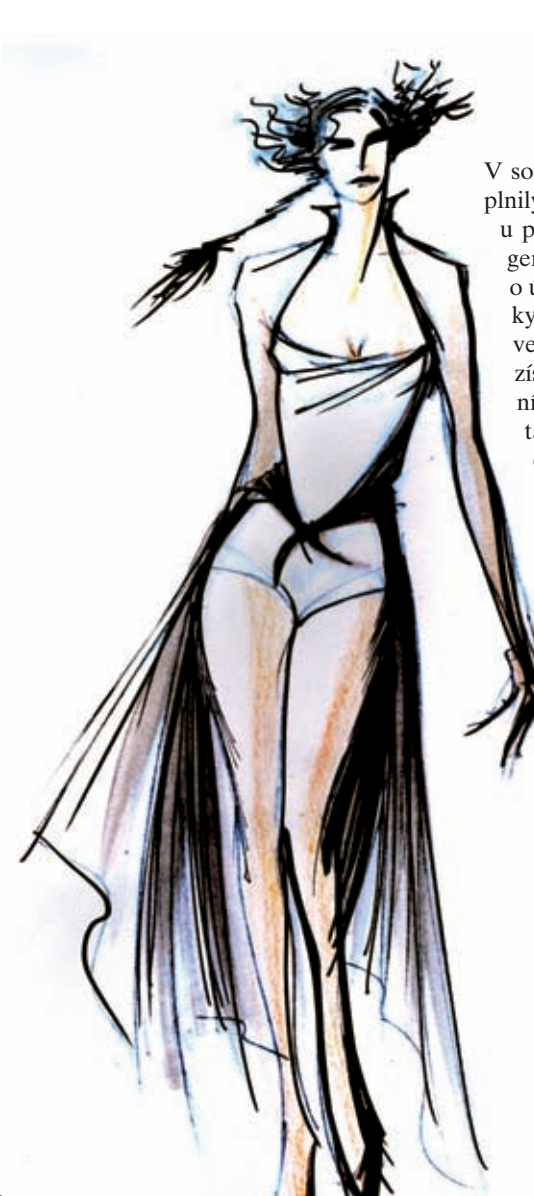
Mimořádně vydařená černá komedie „Rekvie za nesmrtelného“, hra o muži, jenž už se může srovnávat pouze s Bohem, je satirickým podobenstvím o přežitém společenském systému, který ne a ne zemřít. V režii Hany Burešové bude mít u nás českou premiéru.

DOKOŘÁN

**DUBEN
2013**

CENA 25,- Kč

Kočí sraz – konkurz v MdB

V sobotu 2. března se od brzkého rána naše chodby plnily účastníky konkurzu, který divadlo uspořádalo u příležitosti své další chystané premiéry. Jde o legendární muzikál *Cats – Kočky*. Není tedy divu, že o účinkování v něm projevíly zájem téměř dvě stovky tanečníků a zpěváků především z české a slovenské proveniencí. Režisér Stanislav Moša navíc získal privilegium hrát *Kočky* ve zcela nové, vlastní koncepci. Vedle režiséra byl v komisi konkurzu také dirigent a autor budoucího hudebního nastudování Caspar Richter a spolu s ním o pěveckých schopnostech uchazečů rozhodoval sbormistr Karel Škarka. O taneční část se postaraly choreografky Aneta Majerová a Hana Kratochvilová, které na začátku všechny kandidáty naučily nelehkou choreografií. Kdo uspěl v této taneční části, předstoupil před komisi, v níž byl ještě Stanislav Slovák a Klára Latzková, dramaturgyně inscenace. Kdo nakonec uspěl je patrné z obsazení muzikálu, kde nová jména vzešlá z konkurzu doplnila naše herecké stálice.

-kl-

Návrhy kostýmů: Andrea Kučerová, foto: Jef Kratochvil

KONKURZ NA MUZIKÁL KOČKY

Prazvláštní detektivka Marka Haddona „**Podivný případ psem**“ o malém chlapci, autistovi, který při „vyšetřování“ smrti sousedčina pudla objevuje i vlastní kořeny, byla oceněna v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlasem. Pouhý rok po londýnské premiéře můžete zhlédnout tento nevšední příběh i vy v režii Míkoláše Tyce!

Ray Cooney je kritikou často a právem označován za nekonrovaného krále (nejen) britské frašky, za v pravém slova smyslu národní poklad. Jeho hry jsou dokonale sestrojené „mašiny na zábavu“, roztáčející šílený kolotoč převleků, záměn, výmluv, skrývání a komických nedorozumění přímo s matematickou přesností. A tak je tomu i v jeho komedii „**Dvojitá rezervace**“ – tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – tak už jenom tím je na pořádkovou legraci navíc v režii Stanislava Slováka znamenitě zaděláno...!

Hned čtyři autoři jsou podepsáni pod novým a přímo pro naše divadlo napsaným muzikálem. Vašo Patejdl, Ivan Hubáč, Eduard Krečmar a Martin Hrdinka spojili své síly, a tak můžeme v režii Petra Gazdíka uvést ve světové premiéře jejich nové dílo zpracovávající romanticko-historické téma s názvem „**Don Juan**“.

Na jevišti naší Činoherní scény se po několika letech (naposlady to byly jeho *Tři sestry*) vrátí švýcarský mistr „dramatu a komedie v jednom“ Anton Pavlovič Čechov, tentokrát s titulem hořké každodenní komedie obyčejných lidí „**Strýček Váňa**“, a to opět v režijním zpracování Stanislava Moši.

Jen málokteré z dramát o lidské osobnosti dosahuje takových rozměrů síly i moudrosti, jaké jsou obsaženy v příběhu Williama Shakespeara s názvem „**Král Lear**“. Příběh bolestného zmoudření panovačného, sobeckého a prchlivého krále, který tím, že ztrácí vše a dostane se až na hranici šílenství, dospívá k poznání o neuchopitelném smyslu veškerého pozemského úsilí. Příběh člověka a jeho údělu, nemilosrdného tak, jako jsou nemilosrdní lidé, kteří jej spoluvytvářejí.

Billy Wilder byl autorem a režisérem filmové komedie století *Někdo to rád horké*, kterou v její muzikálové podobě *SUGAR!* už máme pár sezón na repertoáru. Byl i autorem jiné slavné komedie s názvem *Byt*, jež se rovněž dočkala muzikálové adaptace. Její autoři Burt Bacharach, Neil Simon a Hal David ji nazvali „**Sliby chyby**“. Jedná se o skvělou hudební veselohru, která zaznamenala již nespočetně představení na celém světě. Teď si na ni u nás brouší zuby režisér Stanislav Slovák.

Jsmes nesmírně rádi i pyšní, že naši nabídku uzavíráme dalším muzikálem, který u nás bude mít evropskou premiéru. Ta světová se odehrála ve Spojených státech v roce 2007. Děj komediálního muzikálu s názvem „**Mladý Frankenstein**“ vychází ze stejnojmenného filmu z poloviny 70. let, který je parodií na klasické hororové produkce. V New Yorku byl nominován na tři ceny Tony a získal i cenu pro nejlepší muzikál v anketě divadelních kritiků. Jeho autoři Mel Brooks a Thomas Meehan již slavili po celém světě úspěch s jiným muzikálem, a to sice s *Producenty*. Naše divadlo uvede *Mladého Frankensteina* v evropské premiéře v režii Petra Gazdíka.

Devět nádherných inscenací – devět kouzelných večerů s vašimi umělci ve vašem divadle! Už dnes se těšíme na milé a zdvořilé setkávání se s vámi při dobrodružstvích objevování úžasných divadelních zážitků.

Stanislav Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

ZORRO

MUZIKÁLOVÁ KOMEDIE
S HUDBOU THE GIPSY KINGS

ŘEŽIE PETR GAZDÍK
CHOREOGRAFIE LUCIE HOLÁNKOVÁ

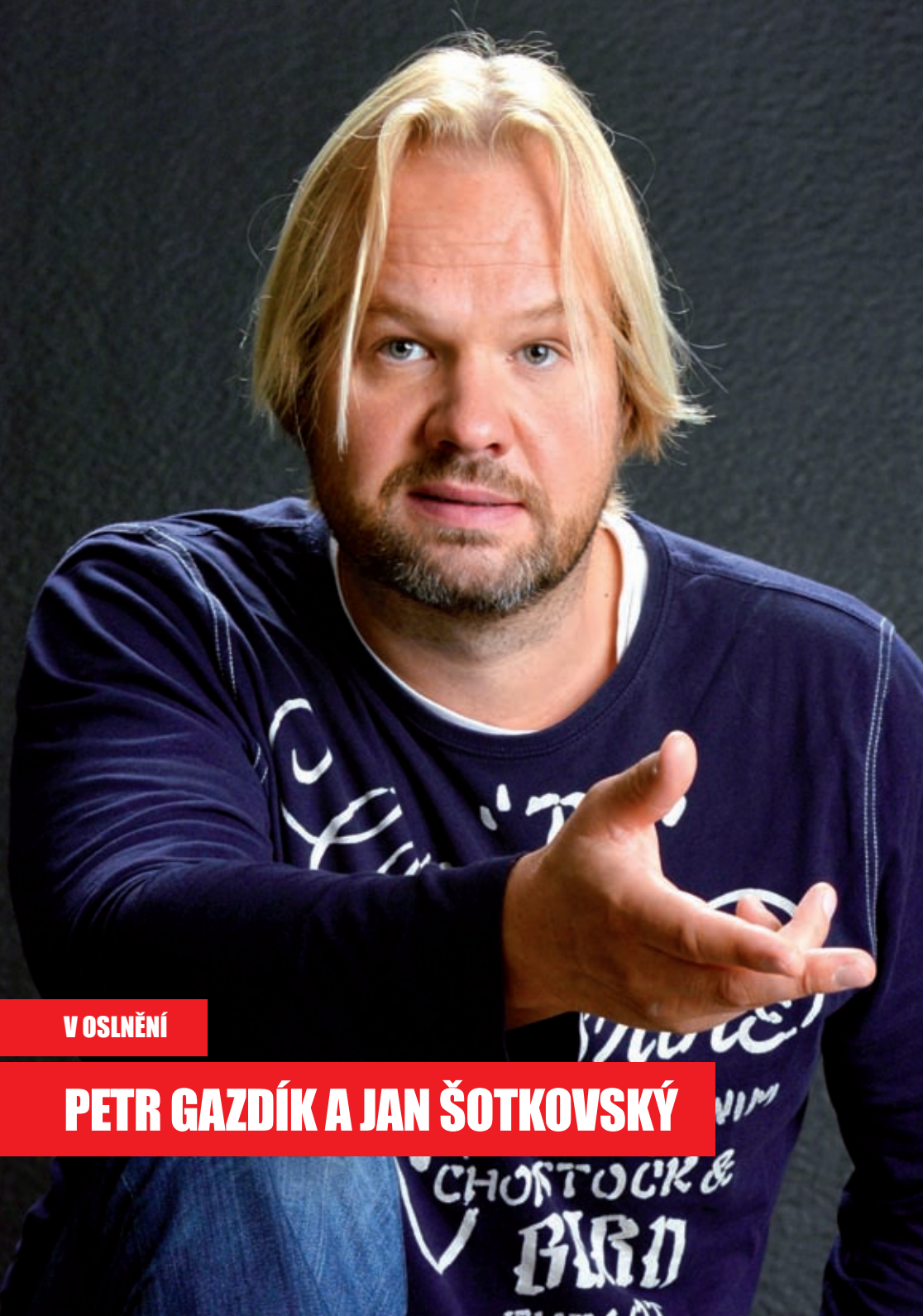

Foto: jeřKratochvíl, Tímo Kratochvíl

16. BŘEZNA 2013

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

PETR GAZDÍK A JAN ŠOTKOVSKÝ

CHOŠTOCK &
BARD

Zanedlouho oslaví stovku, ale na jevišti stanul *Zorro* teprve nedávno. Muzikálovou verzi osudem neohroženého španělského šlechtice krátce po Londýnu nabídlo v březnu v české premiéře i Městské divadlo Brno. V režii Petra Gazdika, který je spolu s dramaturgem Janem Šotkovským i autorem překladu. Ani jeden z nich se však netají tím, že *Zorro* k jejich oblíbeným hrdinům sice nikdy moc nepatřil, ovšem než přišel ten muzikálový.

Proč Zorro tak dlouho odolával divadelnímu zpracování?

JŠ: Vlastně je mi to docela záhadou. Velké scény divadlo vždycky umělo a výpravnosti se nikdy nezříkalo... Sice tedy netuším, ale scenáristé Stephen Clark a Helen Edmundsonová i pan režisér, kteří to dělali v Londýně poprvé, asi museli mít pocit, že přišli na zlatý důl, když po *Zorrovi* sáhli jako první. Protože většina velkých literárních a mytických námětů už divadelních i muzikálových verzí měla víc.

PG: Možná to mohlo být i tak, že jedna společnost v Kalifornii, která drží na *Zorra* ochrannou známku, nechtěla pustit práva – než se objevili The Gipsy Kings a přinesli hudbu, která by se s ním dala spojit. Teprve pak je napadlo, že by to mohlo být zajímavé a také dobře prodejné. Celá hra je vystavěna jinak než klasický romantický hrdinský epos o *Zorrovi*, který vidáme ve filmech. Je sou-

časně komedií se špetkou správné nadsázky. **JŠ:** Z obchodního pohledu jde o spojení dvou velmi atraktivních značek: *Zorro* a The Gipsy Kings, což je propojení, které má obchodní jméno, ale i umělecký smysl. A abych doplnil Petra, *Zorro* není *Anna Karenina*, není to jeden román, jeden příběh. Těch příběhů je víc a různě se doplňují a popírají. Máme představu, že *Zorro* je ten s maskou a v plášti bojující za bezpráví. Ale úplně původní předloha Johnstona McCulleyho *Capistranovo prokletí*, od níž se vše odvozuje, je v podstatě brak, který snad nikdo ani pořádně nečetl. Takže se pracuje s adaptacemi adaptací. Konkrétně autoři muzikálu *Zorro* zareagovali na novou románovou verzi chilské spisovatelky Isabel Allendeové.

PG: Mimochodem, moc hezký román.

V čem se tedy liší muzikálový osud Zorra třeba od filmu s A. Banderasem, který je u nás asi nejnámější?

JŠ: Nevypovídá příběh mstitele, ale líčí, jak se z kluka, který to v plánu nikdy neměl, pomalu mstitel stává.

PG: Ani to není tak, že *Zorro* je nějaký tajemný hrdina. Prostě si díky vývoji situace řekne: „Musím něco udělat a jak?“ A přestrojí se za dva... Největším hrdinou je však on sám – Diego de la Vega.

Takže „Limonádový“ Zorro?

PG: Ne, nechybí velká dramatická zápletka a konec je svým způsobem tragický. Je to

V muzikálu Bídnič, režie: Stanislav Moša

*S Davidem Kachlím
(lightdesigner)
na zkušebně*

drama, ale velmi chytře se tam pracuje s tím, že kdykoliv přijde hrdinské téma, kdy by se člověk mohl patosu smát, následuje drobné zlehčení, aby se mohl smát „doopravdy“. Když Zorro – Diego například dorazí na poslední chvíli ke své milé, vyčte mu: „Proč jsi nepřišel dřív?“ A on odvětí: „Víš jak bylo těžké sehnat sedm kostýmů Zorra?“

JŠ: Jsou tam momenty, které naznačují, že se to nebere tak úplně vážně a že autoři počítají s tím, že všichni mýtus znají. Hezká chvíle nastane, když si Diego poprvé oblékne svůj ikonický kostým a přítelkyně mu říká: „Co to je, chceš jít někam na módní přehlídku?“

PG: A starý cikán dodá: „Chceš je pobavit k smrti?“ Jsou tam takové nenápadné, možná i nápadné, ale ne nucené vtípky.

Možná jsem v zajetí předsudků (a vím, že existují paruky), ale přece jen Zorro, a skoro blondák? Proč padla volba právě na Lukáše Janotu?

PG: Právě proto. Protože je to o Diegovi, o dobrém, svým způsobem obyčejném klukovi. Dosud na mne představitel Zorra působil spíš jako sňatkoví podvodníci. Kdežto tady se mi líbilo, že Lukáš je spíš jako kluk, tak trochu možná floutek, který, až když zjistí, co se děje, v sobě nachází spoustu citu a to, čemu já říkám něžné chlapství. Což málokterý muž má.

JŠ: Když uviděli v divadle ferman, také se divili, že je to ten něžný klouček. Ale on to nemá být Banderas, od toho by totiž takové jednání nepřekvapilo.

Nebylo riziko jeho roli nealternovat?

PG: V tom duchu, v němž jsme o muzikálu přemýšleli, jsem nenašel druhého takového

představitel. Podle mne je však fajn u takovýchto postav, když hraje jen jeden. Všude na světě je to běžné. Alternace má bezesporu své výhody, ale také nevýhody. Herec i režisér se vystavuje okamžitému srovnávání, což by v divadle být nemělo. Člověk tam má prožít nějaký zážitek a ne hodnotit, kdo s koho je ideální.

Proč jste se ujali sami i překladu?

JŠ: Poprvé jsme překládali muzikál *Jekyll a Hyde*, pravda trošku na záskok. Protože jsme byli nakonec sami se sebou spokojeni (*smích*), nabyli jsme neadekvátního sebevědomí a řekli jsme si, že si troufneme ještě jednou. Faktem je, že u překládání si člověk udělá spoustu dramaturgické i režijní práce. Dopředu tomu chtě nechtě vtiskujete nějakou podobu a text analyzujete mnohem více než jen při opakovaném čtení.

PG: Jsem původem herec, ale při každé režijní práci je pro mne úprava textu velmi důležitá. Ne ve smyslu, že bychom si řekli, posuneme to do jiného století a budou hrát ve skafandrech, toto dáme tam a toto sem. Z toho textu se naopak snažíme vyčistit, co měl autor emocionálně na mysli, proč to či ono napsal právě tak, jak to napsal. Srovnáváme s angličtinou, ale i jinými překlady. Stejně jsme s Honzou postupovali už u *Mary Poppins*, kde je mnoho našich úprav, i když jsme to nepřekládali. U muzikálu *Jekyll a Hyde* říkají postavy přesně to, co chceme, a navíc ve spojení s přesným zněním v angličtině. Tohle totiž občas u muzikálu moc nefunguje a lidé se pak smějí. Protože někdy někdo volně podle překladu napíše krásný poetický text písně, jenže ten pak tak úplně nesouvisí se situací na jevišti, zatímco angličtina jde většinou přímo k dramatické podstatě, posouvá děj atd.

A zůstalo něco ztraceno v překladu?

PG: Myslím, že ne. Jsme oba zastánci toho, že píseň v muzikálu by měla být monologem. Přichází v okamžiku, kdy nějaká situace plyne, vyvíjí se, a na tomto místě by mělo dojít k většímu emocionálnímu výboji. Většina písní velkých muzikálů je takto napsaná, kladou otázky, posouvají děj – všechno, co má monolog mít. A když nějaký autor napíše jen poetický text, může chybět to sdělení,

o něž usilujeme. I když u *Zorra* jsme dělali trošku výjimku a nechali jsme některé písně The Gipsy Kings ve španělštině.

JŠ: Anglický nebo v tomto případě španělský textař si může dovolit psát ve sloganech, ale my to po Werichovi a Suchém máme těžší. Kdybych přišel s textem „Měj mne ráda, protože já tě mám rád“, nebo se jen pořád opakovalo „Děvenko, neměj strach“, asi by se na mne Gazdík díval skrz prsty...

PG: The Gipsy Kings zapracovali do muzikálu i některé své hity jako *Baila Me* či *Djobi Djoba*, což jsou jednoduché písně, jejichž sdělení není zásadní. Ponechali jsme je proto v „původním znění“. Takže hlavní sdělení zazní česky, ale dál už zní jen zvukomalebná španělština. Je prostě lepší „baila baila“ než „tancuj, tancuj“. (smích)

JŠ: U muzikálu je to ještě tak, že přinesete překlad, jenže pak přijde někdo jako Karel Škarka, který má na starosti hudební nastudování a chce tu změnit slovosled, tady udělat jinou změnu, aby seděl text na noty. Neumím si představit, že někdo odevzdá překlad s tím, že za tři měsíce přijde na premiéru. Asi to jde, ale musel by být připraven na to, že uslyší něco jiného.

Měli jste svázané ruce zadanými podmínkami?

PG: Nemáme a ani nechceme práva typu replica production. Máme práva tzv. first class production, což znamená, že provedeme představení na úrovni, jaká je obvyklá na West Endu nebo na Broadwayi. Můžeme, ba je to dokonce žádoucí, zvolit úplně novou inscenační koncepci. Takže nás to nutí aby to bylo jinak, ale na druhé straně je nepřijatelné nahradit cikány Esky-máky a přehodit děj za polární kruh. S tím jsme se potýkali už u *Mary Poppins*. Zadáni bylo – udělejte to jinak, ale všechno musí zůstat stejné...

Zorro je hrdina kluků i dívek. Jak to bylo u vás, pamatujete si, kdy jste se s ním setkali poprvé?

PG: Musím přiznat, že Zorrovu kouzlu jsem nikdy moc nepodleh. Ale v Londýně, když jsem měl jedno

odpoledne čas, tak jsem hledal něco, co jsem neviděl, a padla volba na muzikálového *Zorra*. Byl jsem mile překvapen, byla to le-grace, možná na můj vkus až moc estrádní, protože mám raději dramatictější věci. Ale určitě je tento Zorro jeden z mých nejoblíbenějších Zorrorů. Kromě toho, jak jsem už říkal, román Isabely Allendeové je opravdu moc pěkný a stálo by za to číst ho doma dětem.

JŠ: Když mi bylo jedenáct nebo dvanáct let, sledoval jsem televizní seriál, ale moc si to nepamatuju. Určitě nepatřím k velkým fanouškům a nemám doma šestnáct různých škrabošek s podpisy...

A váš názor na pomstu? Horká, za studena – nebo raději odpuštění?

PG: I to se mi na našem Zorrovi líbí. Zorro je tu opravdový frajer. Chce lidem pomoci a nakonec vše řeší tak, aby to dobře dopadlo. Nijak moc se „nemstí“. A bývalo by to dopadlo dobře... kdyby ne on, ale ten druhý nebyl s prominutím hajzl – slaboch. To je sdělení, které je možná aktuální, což je mi sympatické. Chlap – frajer a ještě je něžný, milý, vtipný... Líbilo by se mi, kdybychom my muži dokázali takoví být...

JŠ: Pomstychtivý nejsem. Kdybych byl, stejně vám to nepřiznám. Ale Petr to řekl moc hezky.

*Text: Jiřina Veselá
Foto: jeff Kratochvíl*

*S choreografkou
Lucií Holánkovou
na zkušebně*

**Otevřeno
denne**

VINIUM[®]
Velké Pavlovice

**Nová
vinotéka
Vynikající
vína**

**Přijďte
posedět
do vinného
sklepa**

VINIUM a.s., Hlavní 666
Velké Pavlovice

SLEVA 15% NA NÁKUP PŘI PŘEDLOŽENÍ KUPONU
ve vinotéce VINIUM a.s. Velké Pavlovice, Hlavní 666, 691 06.
Platnost do 31. 12. 2013.

www.vinium.cz

Můžeme krátce projít cestu od školních ška- men po Městské divadlo Brno?

Mé rozhodnutí stát se hudebníkem má takový zvláštní příběh. Jako kluk jsem hrál na klarinet, jako můj otec. Jenže můj táta je profesí zemědělec, a to já jsem chtěl být taky. Můj děda měl na vsi grunt, o který ale přišel díky režimu a soudruhům, kteří to s námi mysleli tak dobře... Dědečka pro jistotu zavřeli, babička zůstala se čtyřmi syny sama. Jezdil jsem tam jako dítě na prázdniny, to ale bydleli v jiném domě, na vejminku, jak se říkalo, a já okukoval ten starý grunt, který chátral a pustl, jak se o něj starostlivě staralo JZD. Nemohl jsem to dlouho pochopit, jak je tohle možné. Tak jsem se tehdy asi rozhodl, že až budu velký, že budu takovým hospodářem jako děda. Naši mě ale zřejmě chtěli popostrčit někam dál, tak se rozhodlo gymnázium, ale i tam se to nakonec zvrtilo, právě kvůli klarinetu. A ještě o něco později si mě vybral saxofon, díky mu za to. Už během studií na JAMU na sebe příležitosti nenechaly dlouho čekat, jedna z nich MdB. Byla to *West Side Story* a o něco později *My Fair Lady* ze *Zelňáku*.

Najdeme i největší muzikantský zážitek?

S těmi „nej“ jsem opatrný, ale mám jeden zážitek, který mi doslova změnil život. Byla to varhanní improvizace po půlnoční mši v kostele sv. Jakuba v Boskovících. Lidé už se pomalu rozcházeli, ale kostel hřměl hudbou. Od té chvíle jsem věděl, že se chci přiblížit k něčemu tak krásnému a neuchopitelnému. V tomto smyslu to byl pro mne zážitek možná mysteriózní. Ten okamžik byl tak nasycený... Znáte ten pocit, že máte v hlavě úplně jasno? A tehdy jsem jako student druhého ročníku výběrové matematické třídy gymnázia v Boskovících poněkud otočil směr, tam se to zvrtilo. Zvolil jsem si hudbu a přihlásil se na konzervatoř.

Existuje hudebník, který vám učaroval?

No, byl to asi ten varhaník. Možná byl jenom prostředníkem... něčeho, někoho? Příběh má ještě pokračování. Tentýž varhaník mi v tom samém kostele o mnoho let později zahrál svatební pochod... Považoval jsem totiž za samozřejmé, že u takového okamžiku by neměl chybět.

ORCHESTR MdB

ANTONÍN MÜHLHANSL

Cítíte se dobře na jevišti, nebo se vám lépe pracuje v zátiší vytvořeném pod jevištěm Hudební scény v MdB?

Jeviště patří hercům, tam bych se neodvážil, ale koncertní pódium mi nevadí. Jsem sice stydlivý a introvert, ale naučil jsem se s tím pracovat, i třeba se dá ovládat. Koncert s kvartetem nebo sólový saxofonový recitál, to je velká výzva. Člověk je tam jen za sebe, nechce zklamat lidi, co přišli, ale ani sebe, a to vás někam posunuje. Pak přijdou třeba okamžiky jako vyprodaná Lucerna s B-Side Bandem a Vojtou Dykem, což je taky hodně nepopsatelné. Ale musím říct, že i jakékoliv zátiší, zvláště to pod jevištěm, může být velmi příjemné. Občas lze i něco pěkného zahlédnout...

Text a foto: jef Kratochvíl

CYRIL A METODĚJ

aneb Dobrodružství písma

velkolepý příběh našich dějin

slavnostní premiéra v sobotu 22. června 2013

Inscenace *Cyril a Metoděj* nebude tradičním životopisným vyprávěním. Osud obou solunských bratří a jejich pouť na Velkou Moravu propojuje s milostným příběhem tří Moravanů – intelektuála Svojmíra, válečníka Vojslava a jejich vzájemné lásky. Tyto činoherní výstupy se pak navíc prolínají s baletními sekvencemi, které vypráví příběh samotného jádra cyrilometodějské mise – příběh písma.

22.- 24. června, 4.- 7. července 2013

BARON TRENCK

výpravná legenda se zpěvy

29. a 30. června, 1. a 2. července 2013

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

muzikál

12. - 14. července 2013

KOLOČAVA

muzikálová balada

26. a 27. června 2013

CIKÁNI JDOU DO NEBE

balada o zloději koní

9. a 10. července 2013

BISKUPSKÝ DVŮR 2013

22. ČERVNA – 14. ČERVENCE 2013

„Jsem vlastně šťastný člověk. Od patnácti let jsem chtěla hrát divadlo, a to přání se mi splnilo. Celý život jsem dělala to, co mě baví. Vím, že to nebylo marné.“

Šest desetiletí na jevišti, více než 160 dramatických postav a jedna divadelní scéna. Tak lze v několika číselných údajích připomenout výraznou osobnost nejen Divadla bratří Mrštíků, ale také osobitý hlas brněnského rozhlasu a jméno, které bývá spojováno s počátky brněnského dabingového studia. Jiřina Prokšová Tomková oslavila v březnu krásné životní jubileum a my si ji zde rádi připomeneme. I mladší diváci si ji pamatují z nedávného působení na jevišti. Vždyť hrála ještě Paní Roseovou v muzikálu *Hello, Dolly!*, Babičku ve *Třech mušketyrech* či Tetu Nonancourtovou ve *Slaměném klobouku*. To je ale pouhý vrchol pomyslného ledovce hereckých příležitostí a nezapomenutelných postav, kterým vdechla v divadle na Lidické ulici život.

Narodila se 11. března roku 1928 v Praze v rodině vysokoškolského profesora a středoškolské profesorky, kteří ji pravidelně od útlého dětství nechávali nasát divadelní atmosféru díky návštěvám divadelních domů v Brně, kam se záhy přestěhovali. I přes počáteční nevěli rodičů divadelnímu kouzlu podlehla a díky podpoře herečky Zdeňky Gráfové, která se za ni přimluvila, se mohla Jiřina ve složitém roce 1944 přihlásit ke studiu herectví na Státní konzervatoři v Brně. Ani ji tehdy ale neminulo totální nasazení, rok pracovala společně se svou sestrou v mlékárně, po znovuotevření konzervatoře v roce 1945 se mohla konečně začít aktivně věnovat splnění svého snu. Ihned po ukončení studia získala angažmá do Divadla bratří Mrštíků a tehdy jistě netušila, že se s touto scénou již nikdy nerozloučí. Začínala zde jako Hanička v *Jiráskově Lucerně* (1951) či Doroška ve *Strakonickém dudákovi* (1955), ale také jako Kateřina v *Ostrovského Bouři* (1955). Zásadním se pro ni stalo setkání s ředitelem Milanem Páskem, pod jehož uměleckým vedením mohla naplno ukázat své vyzrálé herectví. K nezapomenutelným silným hrdinkám patří její Alžběta Anglická v *Schillerově Marii Stuartovně* (1955), Blanche ve *Williamsově Tramvaji do stanice Touha* (1968) či Klára

JUBILEUM

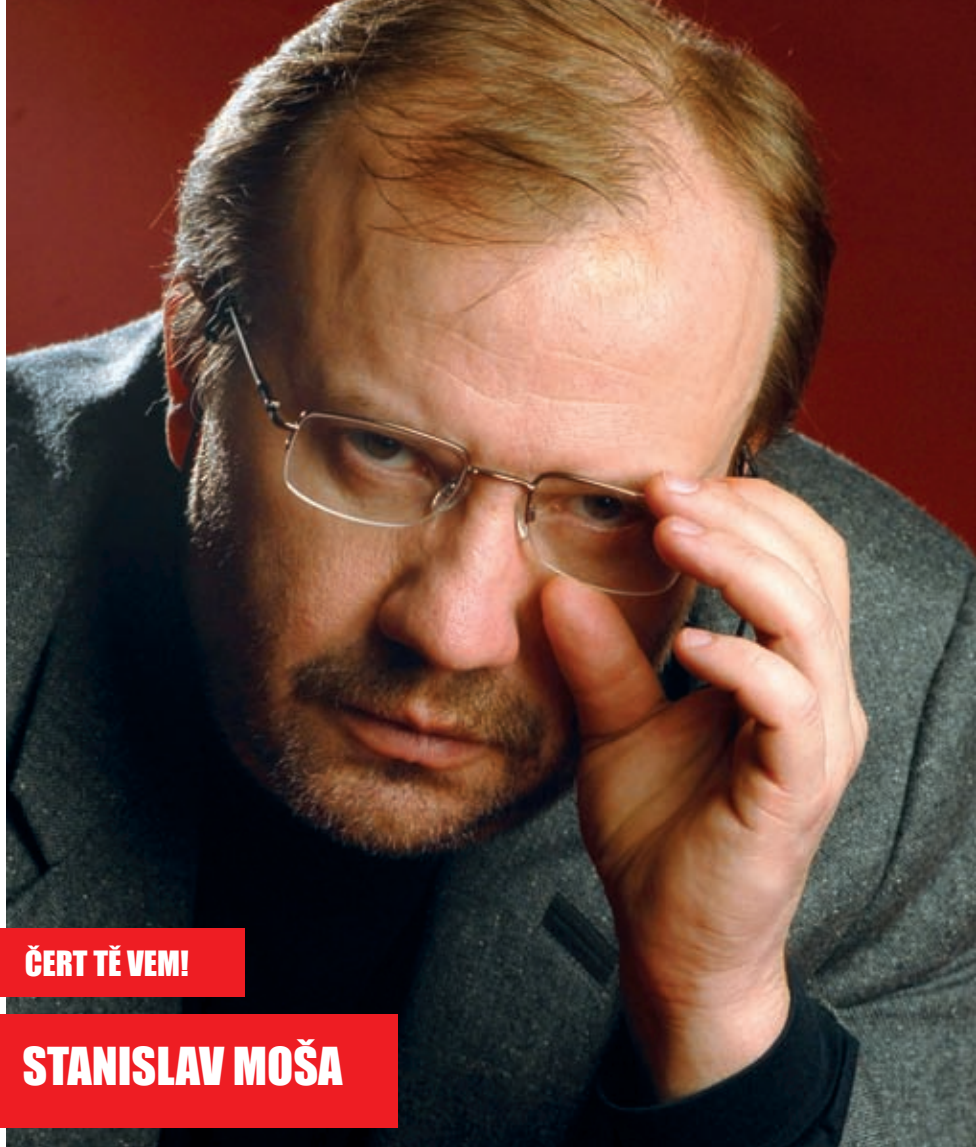
JIŘINA PROKŠOVÁ TOMKOVÁ

v *Dürrenmattově Návštěvě staré dámy* (1972). Vedle křehkých, zlomených ženských postav se uplatnila i v mnoha komediálních rolích, zmiňme například Paní Vodičkovou ve *Veselých paničkách windsorských* (1977) či Lady Chilterovou ve *Wildově Ideálním manželovi* (1978). Sama ráda vzpomíná i na hudební inscenace, především hry Voskovce a Wericha, které v divadle začal od konce 70. let uvádět režisér Richard Mihula, o němž jednou řekl: „*Byl to skvělý člověk. Dokázal na jevišti vytvořit jedinečnou atmosféru, která (s trochou nadsázky by se dalo říci) hrála za nás.*“ V divadle, kde ztělesnila více než 160 různých postav, potkala i svého celoživotního partnera a manžela, herce Jiřího Tomka. Nabídky na jiná angažmá sice odmítala, ale čile se věnovala i práci v rozhlasu, v televizi, ve škole (mezi její žáky patřil i Erik Pardus) a v dabingu, za který získala v roce 2010 i Cenu Františka Filipovského za celoživotní přínos.

Zdeněk Bureš v jednom rozhovoru krásně o kolegyni pronesl: „*Jiřinka utkvěla vždycky. Když vejde na jeviště, vejde tam osobnost. A to se mi líbí na jejím herectví, je klidná, sebejistá, vyrovnaná. Když přijde na jeviště Jiřinka, přišel poklid.*“

Přejeme Jiřince k úctyhodnému životnímu jubileu vše nejlepší!

Klára Latzková

ČERT TĚ VEM!

STANISLAV MOŠA

Muzikál *Kočky* znají i lidé, kteří se přímo o žánr hudebního divadla nezajímají. Nejen díky slavné inscenaci, ale i britskému filmu z roku 1998. Abstraktní pohádkový příběh vypráví o pravidelném setkávání koček z Jellica na výročním bále, kde vždy jedna vyvolená kočka získává možnost dalšího života. Každá kočka po tom touží a divák tak poznává nejen mnoho kočičích hrdinů, ale zejména charakterů. Proslulý autor Lloyd Webber rád připomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často

předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota – nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Z těchto veršů stvořil Webber poetický taneční muzikál. A tento trháček vstoupí také na jeviště Hudební scény Městského divadla v Brně, kde jej bude režisovat ředitel tohoto divadelního stánku Stanislav Moša. A z rozhovoru s ním vyplynulo, že diváky, očekávající toliko příběh v chlupaté kočičí kůži, čeká nejedno překvapení...

Takže další hit pro Městské divadlo Brno na obzoru anebo proč Kočky?

Právě tento titul by nás jako scénu zabývající se hudebním divadlem vlastně neměl minout. A jde skutečně o legendární inscenaci, která třeba – jak málokdo ví – v Theater an der Wien nastartovala slavnou muzikálovou éru ve Vídni brzy po londýnské premiéře v roce 1981. Svět si u našich jižních sousedů začal všímat možností, jak nakládat se zvláštním scénářem, zde konkrétně s poezií. To bylo skvělé. Po *Kočkách* Maďaři udělali muzikál *Vlci*, což byla sice obdobně číselná opera, ale tento maďarský titul mne rozesmál. To již bylo méně skvělé.

Muzikál Kočky bude originální podívanou

Vy jste se s *Kočkami* poprvé setkal kdy a kde?

Já měl to štěstí, že to bylo v Londýně na konci osmdesátých let. Byl jsem nadšený z toho, že existuje tak poetické představení pro rodiče s dětmi. A v divadle nakonec na věku nezáleží, takže si jak děti, tak i rodiče užívali nové inscenace, moderní, libé oku i uchu. Bylo zkrátka na co se koukat a co poslouchat. A navíc šlo o muzikál, jehož libreto znají všichni Britové nazpaměť. Webber při skládání tohoto muzikálu totiž nespolupracoval s libretisty (jako např. s Timem Ricem na *Evitě* a *Jesus Christ Superstar* – pozn. autora), ale použil již existující text, konkrétně úsměvné verše pro pobavení od literárního klasika T. S. Eliota. Základem se stala jeho *Old Possum's Book of Practical Cats* z roku 1939. Tyto básničky jsou natolik oblíbené, že se Londýňané jdou koukat na něco, co znají ze čtení od maminek z dětství. To u nás v oblasti hudebního divadla nemá zatím obdobu.

Jak a proč se tedy *Kočky* dostaly na váš divadelní playlist?

Když děláme dramaturgii našeho divadla, vždy se vedle několika původních titulů, které se píší pro tento dům, snažíme uvádět jeden až dva tituly z oné pomyslné zlaté muzikálové studnice. I když v tomto případě jde jenom o tři dekády let „starý“ titul, už se stal po právu legendárním. I když i trochu zestárnul.

Takže budeme mluvit o nadčasovosti nebo proč hrát *Kočky* právě dnes? Není to prostě

jen další titul do výkladní skříně muzikálových perel v MdB?

Jde skutečně o kvalitní a specifický muzikál, jakých je málo. Co se týče jeho podoby, tedy jak se hrál po celém světě, je vše postaveno na tom, že se autorský koncept včetně kostýmů a bezmála detailů líčení všude opakoval. Když jsem se obrátil na majitele práv, řekli mi, že nám titul dají, ale že *Kočky* potřebují „oprášit“. A žádali po mně zcela nový koncept. Musel jsem tedy nejprve poslat do Londýna návrh scény Petra Hlouška a kostýmů od Andrey Kučerové s mou režijní vizí, která nijak nesouvisí s tím, jak ta inscenace dosud po světě vypadala.

To zní bezmála napínavě. Já myslím, že máte onu podmínku tzv. first class production, tedy vlastně dělat jenom repliku prvního a závazného uvedení...

My měli vždy např. i u *Bídničku*, *Mary Poppins*, *Čarodějek z Eastwicku* a dalších titulů, které patří do jmenované kategorie, mnohem větší volnost. Vlastně ještě žádná z inscenací tzv. velkého muzikálového repertoáru u nás nevznikla jako kopie. S plnou zodpovědností říkám, že nám to leckde po světě závidí. Ale nikdy to nebylo jako nyní, udělat to zcela jinak... *Kočky* mi časem přirostly k srdci, zamíloval jsem se však nejenom do té nádherné hudby, ale i do hlubokého sdělení této naoko prostoučké vyprávěčky. Je to nádherné podobenství o naší lidské existenci, o vzpomínkách na to, jak jsme byli mladí a krásní a sexy, i smutná konfrontace s tím, že je tomu tak jen do času a že naší jedinou jistotou, kterou zde máme, je naše smrtelnost... Avšak právě kočky si spojujeme s hravostí, která si nepřipouští důsledky spojené s jakýmkoliv koncem. Mládí nevinná život jako nějakou fatální událost, ale jen jako radost, radost, radost! Obzvlášť u tak typického tvora stvořeného pro pohodu, pro nevšímavost ke svému okolí, tvora, který si žije po svém, a to sice kočky. Z tohoto hlediska jsou konsekvence uložené uvnitř tohoto vyprávění nesmírně zajímavé, milé, vtipné, nosné, a tedy i moderní, současné a nadčasové.

A jsou tedy pro vás Kočky zvířecí bajkou nebo spíše metaforickým vhladem do světa lidí?

Vše vychází z mého konceptu. Do Londýna jsem poslal zprávu, že *Kočky* je možné dělat jinak. Vyprávět o nich zcela zvláštním způsobem, který dotvoří jiné vazby. Nám tedy nešlo o to, aby se po jevišti pohybovali lidé maskovaní a co nejvíce podobní zvířatům. Když jsme dělali Aristofanovy *Ptáky*, říkali jsme si, že ať je herec maskovaný sebelíp, stejně nevzletí. A když se na tuto kočičí pohádku díváme z více než třetí řady, stejně si uvědomujeme mňoukající herce lezoucí po kolenou, herce, kteří nás teprve vedou do světa fantazie a představ, že jsou kočičky a kocouři, avšak zůstávají přitom pořád lidmi. Proto jsem se rozhodl, že tu lidskost našim kočkám přiznám.

Vše se bude odehrávat ve vybydlené fabrice, kterou si současní vysoce nadprůměrně zámožní lidé přestavěli na loftové bydlení. Scéně dominuje obrovské rozbité okno. Do loftu si zvou tihle pracháči společnost na zvláštní bál, přicházejí lidé oblečení do nádherných rób, do kožichů, pláště – všichni se škraboškami na očích. Tito lidé po předešle odhodí kabáty, pláště i kožichy a zůstanou v kostýmech, které respektují linii lidského těla... Já totiž už do Londýna psal, že u nás v Čechách a na Moravě znamená označení kočka i kocour sexy holky, nádherné ženské i sexy chlapy. Já tedy budu muzikál *Kočky* hrát právě přes takovéto lidi, které ovšem v jistých momentech budou pro-

vázat jejich kočičí stíny. Tady využijeme zázraků animací mága Petra Hlouška. Za protagonistou se v určitém gestu objeví identické gesto kočičí. Ve sborových choreografiích i sólových číslech tak budou účinkující pronásledovat kočičí stíny. Lidská bytost může být prostoupena kočičí duší, která následně vrhá právě onen zvířecí stín. A stíny nakonec nebudou jedinou animací tohoto představení – bude toho mnohem víc, ale to už si nechám jako překvapení...

Obejdete se tedy bez obličejových kočičích masek a chlupatých paruk, jak je máme s muzikálem Kočky spojené?

Nic z toho opravdu používat nebudeme. Andrea Kučerová jako výtvarnice připravila kostýmy, které jsou stejně svůdné jako třeba v muzikálu *Chicago*, i když tady nepůjde o muzikál ve spodním prádle. Aktéři také nebudou mít žádné vyložené zvířecí atributy, snad kromě delších nehtů, kromě líčení očí. Žádné čumáčky či kočičí vousy. Budou to lidé přejímající cosi z koček, ale hrající si ono kočičí vyprávění vlastně pro sebe.

Kočka sice v češtině znamená pohlednou dívku, ale v muzikálu nejde jenom o mládí. Ústřední melodie muzikálu nazvaná Memory (která jediná nepochází z Eliotovy knižní předlohy a která se stala jednou z nejhranějších a nejnahrávanějších písní posledních třiceti let) je vlastně nostalgickou vzpomínkou staré kočky Grisabelly...

Jsem rád, že tuto roli bude hrát a zpívat Alena Antalová. Její figura však není v této říši koček jediná, která vzpomíná na své „teenagerovské“ časy. Nejstarší kocour tady nakonec rozhoduje, kdo se v této trošku bizarní a dekadentní společnosti dostane do kočičího nebe. Grisabella není v naší koncepci nějakou opomíjenou, zapomenutou prašivou a starou kočkou. Má zde konkrétní vazby na další role a její smutek vyvěrá právě z nenaplněných životních očekávání. Náš koncept prostě nabízí celou řadu nebývalých, ale zato nesmírně krásných možností. Těžko se srovnávám s tím, že se na závěr snese shora nějaká kočičí tlapka a ta vyneše Grisabellu s sebou do nebe.

V pražské verzi muzikálu Cats zpívala Grisabellu Yveta Blanarovičová, kterou jste před časem přizvali i do vašich Čarodějek z Eastwicku. Plánujete účast nějakých pražských hvězd či známých tváří i nyní?

Našeho castingu se zúčastnily na dvě stovky lidí. Takže vybírat je z čeho. A s Alenou Antalovou bude alternovat Hanka Holíšová – obě nám Praha jenom závidí. A nejenom tyto dvě herečky, ale celou plejádu dalších, jak se teď ukázalo při našem hostování s muzikálem *Mary Poppins* v pražském Divadle Hybernia nebo při hostování Petra Gazdika v pražské produkci *Bídníků*.

Které Webberovy muzikály jste už dělal? A v čem jsou právě Kočky jiné v kontextu tohoto díla?

Režiroval jsem inscenace *Evita*, *Jesus Christ Superstar* a *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* – některé z nich několikrát a v různých jazycích. Příběh Josefa je křehká a de facto také jako *Kočky* číslová opera. *Jesus Christ Superstar* je významně prokomponovanější než *Kočky*, které však nesou už všechny znaky Webberova geniálního muzikantského uvažování. A *Kočky* se jako dílo vymykají jeho jiným dílům zejména textově. Tim Rice je samozřejmě jiný básník než T. S. Eliot, je to jiný svět, jiná metafora. Poezii čtou dnes lidé čím dál méně, a tak můžeme být jenom rádi, že existují evergreeny jako *Kočky*. Navíc Anglosasové přinášejí do toho našeho chmurného a umělecky často zakomplexovaného světa hravost a humor. Tyto *Kočky*, i když se tady uvažuje o životě a smrti, nejdou cestou psaní zatěžkaného trudomyslnou filozofií. Tady vše lehce pochopí i děti. Teze zde neleží na prvním místě.

Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků. Ve svém domovském divadle New London Theatre byly Kočky uváděny celých 21 let. Kolik repríz a diváků plánujete vy? Tedy spíš jak dlouho jej chcete hrát?

Nedokážu to odhadnout. U *Čarodějek z Eastwicku* bych býval byl spokojený se třiceti reprízami a vidíte, dnes jich máme o rovnou stovku víc. U *Mary Poppins* jsme také na sto třiceti představeních. V londýnské agentuře

jsme se zavázali na šedesát představení, ale já bych byl smutný, kdyby to bylo méně než sto repríz. Počty představení si však určí až sami diváci. Nechceme dělat divadlo, které obecnstvu něco vnucuje za každou cenu. Žijeme v době liberální demokracie a já nechci, aby se kdy vrátila zvůle a násilí páchaná v minulosti na obecnstvu násilnickými režimy.

Česká verze muzikálu Cats (Kočky) měla premiéru na podzim roku 2004 v pražském divadle Milénium. Zmíněná verze muzikálu Cats však i z důvodů neshod v produkčním týmu a špatné marketingové strategie nedosáhla takové návštěvnosti a popularity, kterou očekávala, a byla po necelém roce v září 2005 ukončena. Co si od Koček směrem k divácké obci v Brně slibujete vy?

My tu nejsme od toho, abychom napravovali, co se jinde nepovedlo. Jsme bytostně spojeni s městem Brnem a spádovou oblastí kolem něj. *Kočky* jsou opravdu dárkem zejména těmto divákům. A nezacelujeme jejich nastudováním žádnou díru na tuzemském trhu. My děláme divadlo pro radost všech jeho účastníků!

V předjárním čase všemožných cen přišly výsledky 9. ročníku divadelní ankety internetového portálu i-divadlo.cz, ve kterém obsadilo Městské divadlo Brno přední příčky téměř všech kategorií a bylo dokonce zvoleno nejoblíbenějším divadlem roku 2012. Jsme v období různých divadelních cen jako Radoků a Thálie. Které z tuzemských divadelních uznání pro vás má váhu?

Je mi líto, že si díky způsobu hlasování, a tedy logickému, i když nespravedlivému podporování pražského divadelního prostředí, nemohu příliš vážít Cen Alfréda Radoka. Mnoho hlasujících, jejichž tipy se prostě sčítají, nevytáhne paty za produkcí mimo hlavní město. Mimopražští tvůrci jsou tady silně znevýhodněni. Jiné je to u Cen Thálie, při nichž pracují mnohačetné komise, které se své práci velmi pečlivě věnují. Já však nejvíc nemám rád ta procenta, kuličky a hvězdičky, kterými opatřují někteří recenzenti svoje kritiky v novinách. Takové soutěžení mi přijde legrační, působí to někdy jako hodnocení čistoty stanu na nějakém táboře... Jinak jsem rád, že je divadelních cen vícero a žádnou jejich inflaci nepocituji.

Text: Luboš Mareček, foto: jeř Kratochvil

Funny Girl

Klasická muzikálová komedie

Hudební scéna

3. a 4. DUBNA 2013

Hudební scéna

10. - 14. DUBNA 2013

Zorro

romantický
historický muzikál

Hudební scéna

16. - 18. DUBNA 2013

Očistec

muzikálová situační komedie

Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová:

FUNNY GIRL

Tento slavný americký muzikálový titul měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964, kde ihned zaznamenal fenomenální úspěch a hrál se více než třináctsetkrát. Od té doby příběh vaudevilových umělců Fanny Briceové uchvacuje diváky po celém světě. Jeho oblíbenost způsobil i stejnojmenný film z roku 1968 s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem v hlavních rolích, za který světoznámá herečka získala Oscara, a nutno dodat, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plné nezapomenutelných tanečních čísel a již zlidovělých melodií. Navíc je inspirováno skutečným příběhem herečky, tanečnice a zpěvačky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřítelí osudu doslova proměnit z ošklivého káčátka v zářící a oblíbenou hvězdu divadelních produkcí. Muzikál byl oceněn hned několika slavnými cenami Tony.

Režie: Pavel Fieber

Hrají: Radka Coufalová nebo Hana Holíšová, Aleš Slanina nebo Lukáš Vlček, Igor Ondříček nebo Denny Ratajský, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Hana Horká nebo Zdena Herfortová, Jana Musilová, Lenka Bartolšicová a další.

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende:

ZORRO

Legendární příběh hrdiny „Zorra mstítelce“ od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatičtace tohoto příběhu souboje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky komponovaná s takovými songy jako například *Bambole* či *Djovi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenco, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který u nás měl svou českou premiéru!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota, Johana Gazdíková nebo Viktoriia Matušovová, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Robert Jícha nebo Dušan Vítázek a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

OCÍSTEC

Očistec je podle církevní tradice fáze, v níž se lidská duše osvobozuje od svých pozemských hříchů a zapomíná na veškeré tělesné slasti, aby mohla vstoupit do věčného Ráje. I přes utrpení a trápení, která jsou s tímto stavem spojená, dochází nakonec k naprostému a zaslouženému osvobození. Tento metafyzický stav pojmá naše nová hudební komedie *Očistec* zcela reálně. Tříčlenná skupina svobodomyšlných rockerů se jistou shodou okolností ocitne v jakémsi podivném klášteře, kde jsou najednou

nuceni vzdát se všeho fyzického/pozemského, co dosud považovali za jediný a opravdový smysl svých životů. Deny, Jerry a Bas jsou na toto zvláštní místo uneseni třemi okouzlujícími dívkami, které se je spolu s ostatními členy řádu snaží prostřednictvím přímé konfrontace přesvědčit, že podstatou lidského bytí má být jakési vyšší poslání. V čele s matkou představenou dovolují mniši a mnišky nahlédnout třem „vytržníkům“ do životů těch, kteří svou touhu po tělesnosti, mamonu či obžerství přehnali a sami za to potom tvrdě zaplatili. V příběhu se tedy setkáme jak s hraběnkou Báthory, tak s Mahárádžou z Dháří či Pepíkem Stalinem a Dolfíkem Hitlerem. Nic ovšem není tak jednoznačné, jak na první pohled vypadá. Ukáže se, že Matka Marie má se svými ovečkami poněkud pragmatičtější plány, než se na venek jeví a zachováme pro tou chvíli jako překvapení, kdo dojde ke skutečnému očištění. Budou to oni tři nevázaní mladíci, nebo nadpozemská bytost Anděla, která dosud nepoznala jiný než klášterní svět?

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Stanislav Slovák, Jiří Mach, Dušan Vítázek, Jaroslav Záděra, Alan Novotný, Hana Holíšová, Andrea Březinová, Mária Lalková, Johana Gazdíková, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Pavla Vítázková, Markéta Sedláčková nebo Zuzana Mauery a další.

Klaus Mann:

MEFISTO

Lidstvo přestalo věřit, že za vším zlem stojí ďábel. Skutečnost je však mnohem horší: ďábel je v nás. A když ne rovnou ďábel, tak alespoň jeho komplic. Kde se v člověku rodí ono potencionálně ďábelské? Dramatičtace slavného románu Klause Manna, jenž poprvé vyšel roku 1936, hledá odpověď v sugestivním příběhu talentovaného, leč chorobně citlivého herce, který v pýše a v touze po velkých rolích, v touze po slávě, zaprodá svou duši nacistické moci. Tento herec – Hendrik Höfgen, který na jevišti virtuózně ztělesňuje postavu Mefista, postavu z Goethova dramatu, se nakonec sám stává Mefistem svého druhu. Svůdným, uhrančivým miláčkem, jemuž divadelní i filmový Berlín leží u nohou, ale také zaprodancem svých někdejších ideálů a životních lásek. Mannův *Mefisto* výstižně zachycuje ty momenty, které setrvalě hrozí strhnout moderního člověka do pekla vlastních ambicí a pých. Vždyť zapradat duši je tak snadné!

Režie: Petr Kracik

Hrají: Martin Havelka, Lenka Janíková, Lucie Zedníčková, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Michal Isteník, Viktor Skála, Evelína Kachlířová, Hana Kovářiková, Pavla Vítázková, Jan Mazák, Ladislav Kolář a další.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující rozdotivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „poeta Denisi Diderotovi“ však není pouhou dramatičtací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostné se kochá věčně se opakující lidskou pošestilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní po-

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

2.4. út	19.30	Jezinky a bezinky	AB2
4.4. čt	19.30	Jezinky a bezinky	T2013
5.4. pá	19.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
6.4. so	19.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
7.4. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
8.4. po	18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
9.4. út	19.30	Jakub a jeho pán	C2
10.4. st	19.30	Jakub a jeho pán	X2013
11.4. čt	19.30	Jakub a jeho pán	A4
12.4. pá	19.30	Jakub a jeho pán	Z2013
13.4. so	19.30	Jakub a jeho pán	A6
14.4. ne	18.00	Charleyova teta	
15.4. po	19.30	Dokonalá svatba	
16.4. út	19.30	Mefisto	E2
17.4. st	18.00	Mefisto	
18.4. čt	19.30	Mefisto	C4
19.4. pá	19.30	Mefisto	AB5
20.4. so	19.30	Mefisto	AB6
21.4. ne	19.30	Mefisto	E7
22.4. po	18.00	Škola základ života	PPP
23.4. út	18.00	Škola základ života	P18
24.4. st	18.00	Škola základ života	PP1
25.4. čt	19.30	Mefisto	A4
26.4. pá	19.30	Mefisto	E5
27.4. so	18.00	Brouk v hlavě	
28.4. ne	18.00	Brouk v hlavě	
29.4. po	19.30	Tři v tom	

Hudební scéna

3.4. st	19.30	Funny Girl
4.4. čt	18.00	Funny Girl
10.4. st	19.30	Zorro
11.4. čt	18.00	Zorro
12.4. pá	19.30	Zorro
13.4. so	14.00	Zorro
14.4. ne	15.00	Zorro
14.4. ne	19.30	Zorro
16.4. út	18.00	Očistec
17.4. st	19.30	Očistec
18.4. čt	18.00	Očistec

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

15. st	18.00	Jezinky a bezinky	
25. čt	19.30	Jezinky a bezinky	R2013
35. pá	19.30	Jezinky a bezinky	A2013
45. so	19.30	Jezinky a bezinky	M2013
55. ne	18.00	Jezinky a bezinky	
75. út	19.30	Jezinky a bezinky	X2013
85. st	18.00	Zkrocení zlé ženy	
95. čt	19.30	Zkrocení zlé ženy	T2013
165. čt	14.00	Donaha!	
165. čt	19.30	Donaha!	AB5
175. pá	19.30	Donaha!	P
195. ne	19.30	Donaha!	
225. st	19.30	Donaha!	A3
235. čt	19.30	Donaha!	C4
245. pá	19.30	Donaha!	A5
255. so	19.30	Donaha!	A6
265. ne	19.30	Donaha!	E7
275. po	19.30	Zkrocení zlé ženy	Z2013
285. út	19.30	Donaha!	A2
295. st	19.30	Donaha!	AB3
305. čt	18.00	Měsíční kámen	
315. pá	18.00	Měsíční kámen	

Jezinky a bezinky

Hudební scéna

95. čt	19.30	Kočky	C4
105. pá	14.00	Kočky	
105. pá	19.30	Kočky	C5/E5
115. so	19.30	Kočky	P
125. ne	19.30	Kočky	D/E7
135. po	19.30	Kočky	A1/AB1
145. út	19.30	Kočky	A2/AB2
155. st	19.30	Kočky	A3/AB3
165. čt	19.30	Kočky	A4/AB4
205. po	18.00	Jméno růže	
215. út	18.00	Jméno růže	
235. čt	18.00	Kočky	
265. ne	18.00	Kočky	
285. út	19.30	Kočky	C2/E2
295. st	18.00	Kočky	

Jméno růže

stavy napsání dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedii skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

William Shakespeare:

ZKROČENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battistia, zejména pak romanticky rozdychtěný Luenzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se práve obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užívaného, chlubitěho a světem protřelého frajířka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukňích vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší san? Bianka, nebo Kateřina?

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčicová.

Umberto Eco:

JMÉNO RŮŽE

Františkánský bratr William z Baskervillu spolu se svým žákem, mladým novicem Adsonem z Melku pátrá po okolnostech záhadných úmrtí, k nimž dochází během několika listopadových dnů roku 1327 v jednom nejménovaném opatství v Itálii a které úzce souvisí s největší knihovnou tehdejšího křesťanského světa. Chce-li William z Baskervillu přijít záhadě na kloub, musí se vzepřít autoritě církve, Svaté inkvizici i čelit temnému spiknutí mnichů v opatství, musí se zkrátka spolehnout jen na svůj důvtip a inteligenci... Vášnivým a magickým příběhem proniká divák do tajů středověké vzdělanosti i středověké politiky, do milostných vytržek, do víru hlubinných duchovních prozření i smyslné rozkoše...

Režie: Petr Kracik

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Lukáš Vlček, Jaroslav Matějka, Michal Nevěčný, Miloslav Čížek, Igor Ondříček, Jiří Mach, Martin Havelka, Radek Láska a další.

B. Kid, P. Štěpán, J. Šotkovský, S. Slovák:

MĚSÍČNÍ KÁMEN

Spletitý příběh vypráví o drahokamu mimořádné hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mnišskému řádu Hubalů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hrůsného a zkaženého mexického městečka Santa Mondegga. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívánky, která si

pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mnichů s proklatě rychlými pistolemi!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Šlanina, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlířová, Tomáš Sagher, Martin Havelka, Marta Propková, Igor Ondříček, Rastislav Gajdoš a další.

Joseph Kesselring:

JEZINKY A BEŽINKY

ANEB ARSENİK A STARÉ TETY

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nuzámě!... Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se nuzámě i my bavít jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak kdýž tety navštíví jejich synovec Mortimer, nesať se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

Jaroslav Žák, Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trapšlíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni citelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou práve nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou plátit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holišová, Hana Kovářiková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Jana Musilová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka nebo Jaroslav Matějka a Zdeněk Bureš.

Zkročení zlé ženy

legendární komedie o lásce
v různých podobách

Činoherní scéna

8., 9., 27. KVĚTNA 2013

Jméno růže

tajuplný gotický thriller

Hudební scéna

20. a 21. KVĚTNA 2013

Měsíční kámen

upírsko-gangsterská komedie

Činoherní scéna

30. a 31. KVĚTNA 2013

SEZÓNÍ PŘEDPLATNÉ

Vážení divadelní přátelé, dovoluujeme si Vám nabídnout nové předplatné na sezónu 2013/2014, díky němuž zhlédnete celkem devět premiér – z toho jednu světovou a šest českých. Zakoupením abonmá však získáte také řadu nezanedbatelných výhod. Mezi ně patří například to, že každý předplatitel má zaručené své stálé místo v hledišti (dle vlastního výběru), měsíčně pak obdrží zdarma časopis Dokořán, ve kterém se dozví o všech aktivitách i zajímavých projektech Městského divadla Brno. Na téměř všechny mimořádné akce je pak každý abonent zván za zvýhodněné ceny. Ostatně, cena je zásadní už při samotné koupi abonmá: je až o 960,- Kč nižší než při koupi jednotlivých lístků v pokladně divadla.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth

FLASHDANCE

muzikál

Příběh osmnáctileté dívky Alex Owensové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co ji opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží se dostat na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapluly do dějin populární hudby. Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hedley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi (v muzikálu se objevilo pět původních a šestnáct nových písní). Muzikál uvedeme v evropské (!) premiéře na Hudební scéně.

režie: Stanislav Moša

Martin Walser

REKVIEM ZA NESMRTELNÉHO

černá komedie

Mimořádně vydařená černá komedie o „všemocném“ panu Krottovi, jenž už se může srovnávat pouze s Bohem, je satirickým podobenstvím o přežitím společenském systému, který ne a ne zemřít. Krottovým životním kré-

dem vždy bylo, že se všechno musí vyplatit. A protože ví, že on už se světu nevyplácí, čeká na někoho, kdo by s ním konečně zúčtoval. Jeho odpůrci však k němu mají pořád příliš velký respekt... Příběh bude mít na jevišti Činoherní scény českou premiéru.

režie: Hana Burešová

Mark Haddon, Simon Stephens

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

dojemný příběh o hledání

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání vlastních kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že byl za ni její autor oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. Pouhý rok po londýnské premiéře můžete zhlédnout tento nevšední příběh i vy, na Činoherní scéně.

režie: Mikoláš Tyc

Ray Cooney, John Chapman

DVOJITÁ REZERVACE

třeskutá komedie o příliš mnoha schůzkách v jednom apartmá

Ray Cooney je kritikou často a právem označován za nekorunovaného krále (nejen) britské frašky, za v pravém slova smyslu národní poklad. Jeho hry jsou dokonale sestrojené „mašiny na zábavu“, roztáčející šílenný kolotoč převleků, záměn, výmluv, skrývání a komických nedorozumění přímo s matematickou přesností. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už jenom tím je na pořádnou frašku znamenitě zaděláno...! Uvidíte na Činoherní scéně.

režie: Stanislav Slovák

V. Patejdl, I. Hubač, E. Krečmar, M. Hrdinka

DON JUAN!

historický muzikál

Don Juan, láskou zklamaný a trýzněný, se rozhodne na veškeré další vztahy a city zanevřít a všem ženám se pouze vysmívá, zneužívá je a ponižuje až do okamžiku, kdy mu osud (nebo Bůh) pošle do cesty ženu, kvůli které je

odhodlán se změnit. Stejná vyšší síla mu jí však opět vezme, a tak Juan rukou další půvabné dámy umírá, rozzlobený na sebe, na všechny, na celý svět. Původní muzikál, psaný přímo pro naše divadlo, vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí. *Dona Juana!* představíme úplně poprvé, a to na Hudební scéně.

režie: Petr Gazdík

Anton Pavlovič Čechov

STRÝČEK VÁŇA

hořká každodenní komedie obyčejných lidí

Souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, neaplňných nadějí a neopětovaných lásek: nadměrně působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené. *Strýček Váňa* se na Činoherní scénu Lidické ulice vrací po padesáti letech!

režie: Stanislav Moša

William Shakespeare

KRÁL LEAR

tragédie pošetilosti

Příběh krále Leara, který se pošetile vzdává trůnu a rozděluje království mezi své dcery, je sociální a filozofickou tragédií, nezobrazující jen vztahy rodinné, ale také vztahy společenské a přerůstá v tragickou výpověď o podstatě člověka a jeho lidství. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. Uvedeme na Hudební scéně.

režie: Stanislav Moša

Burt Bacharach, Neil Simon, Hal David

SLIBY CHYBY

komediální muzikál o lásce a kariéře

Události příběhu se točí kolem řadového úředníka newyorské pojišťovny. Chuck Belloc je jen kolečko v obrovském firemním soukolí, toužící po postupu na kariéerním žebříčku. Má

však jeden trumf v ruce – má byt. Byt, který úspěšně půjčuje k milostným pletkám a záletům svým kolegům i nadřízeným, dokonce i samotnému řediteli pojišťovny Sheldrakeovi. Promiskuitní kolotoč v Chuckově bytě se však zarazí ve chvíli, kdy si do něj Sheldrake přivede půvabnou Fran Kubelikovou, kterou Chuck tajně miluje – a proto se rozhodne do věci vložit bez ohledu na kariéerní následky... Inscenaci představíme na Činoherní scéně.

režie: Stanislav Slovák

Mel Brooks, Thomas Meehan

MLADÝ FRANKENSTEIN

muzikálová komedie

Potomek sic slavného, byt' proklínaného vědce, mladý Frederick Frankenstein je děkanem na slavné univerzitě a se svým nechvalně známým dědečkem nechce být jakkoli spojován. Je tedy opravdu nemile překvapen, když se dozví, že po něm zdědil hrad v Transylvánii. Série hororově komických situací se začíná odehrávat ve chvíli, kdy se Frederick musí kvůli nově nabytému majetku do Transylvánie vydat. Setkává se tam s tajemným hrbáčem Igorem, děsivou houslistkou Frau Blücherovou i se snaživým inspektorem Kempem... Děj se zaplétá zvlášť poté, co ožije i „děsivé monstrum“, avšak díky parodickému nadhledu autorů vše končí smírem a smíchem. Muzikál byl nominován na tři ceny Tony a získal i cenu pro nejlepší muzikál v anketě divadelních kritiků. Naše divadlo jej uvede na Hudební scéně v evropské premiéře.

režie: Petr Gazdík

Objednávky na Sezónní předplatné
2013/2014

přijímá Komerční oddělení divadla,
Lidická 16, 602 00 Brno,
telefon: +420 533 316 410,
e-mail: komercni@mdb.cz.

Noví zájemci o předplatné si jej mohou zakoupit od 13. května 2013 každý všední den od 9.00 do 16.00 hodin.

**Upozornění pro stávající předplatitele:
Nezapomeňte si obnovit své předplatné
do 30. dubna 2013!**

2013/2014

NA SKLENIČCE

SE SVETLANOU JANOTOVOU

V posledních sezónách se Svetlana Janotová převtělovala na jevišti hned několikrát do postav zbožných dívek, které své emoce navenek příliš neprojevují. Ať to byla *Anděla v Očistci*, *Jana v Papežce* nebo při hostujícím uvedení v brněnské Kajot Areně *Jana z Arku* ve stejnojmenném oratoriu. O to víc si teď sedmadvacetiletá herečka, která se loni v létě provdala za kolegu Lukáše Janotu, užívá svého účinkování v muzikálu *Zorro*. V postavě cikánky Inez může naplno projevit svůj temperament a živelnou energii.

Své emoce neumím skrývat

Jak moc jste před začátkem zkoušek znala příběh Zorra?

Viděla jsem film s Antoniem Banderasem a Catherine Zeta-Jonesovou, ale divadelní verze se od filmu dost liší. Divadelní *Zorro* je příběhem dvou bratrů, staršího Ramona a mladšího Diega, a jejich přítelkyně z dětství Luisy, kteří spolu vyrůstali ve městě Los Angeles v Kalifornii. Když si Diego odjede užívat svobodného života do Španělska, Ramon se mezitím ujme vlády a páchá různé krutosti. Luisa se proto rozhodne vyhledat Diega a přimět ho k návratu domů, aby špatnou situaci vyřešil. Diego zvolí takovou taktiku, že před svým bratrem hraje roli oddaného sluhy,

ale pak si nasadí masku tajemného Zorra a v tomto převlečení bojuje za práva lidí.

Jaká je vaše postava Inez?

Inez je cikánka, se kterou se Diego seznámí ve Španělsku, kde se skupinou cikánů vystupuje jako kouzelník. Inez se stane jeho přítelkyní a příležitostnou milenkou. Když se Diego rozhodne vrátit zpátky do Kalifornie, celá cikánská tlupa ho následuje. Inez je jedna z mála, která ví, že pod maskou hrdiny Zorra se skrývá právě Diego. Proto je jeho spojencem.

Měla jste možnost vidět muzikál Zorro na vlastní oči třeba přímo v Londýně?

To ne, i když loni v září jsme s Lukášem do Londýna na pár dní vyjeli. Viděli jsme například muzikály *Wicked* nebo *Billy Elliot*, což byl velký zážitek. Vše jsem vnímala jako naprosto nadšený divák.

Muzikál Zorro provázejí písničky skupiny Gipsy Kings. Je vám tato hudba blízká?

Moc se mi líbí energie, kterou v sobě tyto hispánské rytmy mají. A právě ta naše banda, které je Inez součástí, zpívá všechny nejznámější hity jako *Bamboleo* nebo *Djobi Djoba*. Při zkoušení jsme navíc absolvovali i rychlokurz flamenca, který vedl profesionální ta-

*V oratoriu Johanka z Arku na hranici,
režie: Stanislav Moša*

*S Jakubem Zedníčkem
v muzikálu Pokrevní bratři,
režie: Stanislav Moša*

nečník. To mě, jako velkou milovnici tance, hodně bavilo. Doufáme, že diváky strhne právě temperamentní hudba i efektní choreografická čísla. Myslím, že náš muzikál *Zorro* by mohl být příjemnou oddechovou podívanou.

A pro vás to musí být příjemná změna, že si můžete na jevišti po dlouhé době takto „zařadit“.

Naštěstí to není zas až po tak dlouhé době. Minulou sezónu jsem sice nastudovala *Papežku*, ale i Lindu v *Pokrevních bratřech*, kde si docela zařadím. Ale je pravda, že si velmi

užívám živelné postavy, jako je například Velma Kellyová v *Chicagu* nebo Anita ve *West Side Story* (kterou jsem nastudovala pro zájezdy v angličtině) nebo teď Inez v *Zorrovi*. Je fajn, že nejsem režiséry nijak typově zaškátlkovaná a dostávám příležitosti střídát různé charaktery postav. Navíc, i když jsem velká „muzikálová dušička“ a na muzikál nedám dopustit, jsem přesvědčená, že každý muzikálový herec by měl být v první řadě dobrý činoherec. Proto jsem vděčná i za každou činoherní roli a je skvělé, že u nás v divadle si můžu jeden večer zahrát na

Činoherní scéně takovou krásnou roli, jakou je Irina ve *Třech sestřích*, a další den na Hudební scéně třeba Velmu v *Chicagu*.

Která role pro vás byla zatím nejtěžší?

Zřejmě Jana v *Papežce*. Hlavně po pěvecké stránce. Ale byla to pro mě výzva a hodně jsem se na ní, hlavně co se týká zpěvu, naučila.

Zpěv je tedy pro vás ze složek muzikálového herectví nejtěžší disciplínou?

Určitě ano. Než jsem šla studovat muzikál, chodila jsem jen na ZUŠ na tanec. Zpívala jsem si jen tak pro sebe doma, ale před lidmi jsem měla blok. Výborně mi to šlo u mne v pokojíčku, nejlépe když nebyl nikdo doma. Jakmile jsem zjistila, že by mě mohl někdo slyšet, šíleně jsem se styděla. Doteď s tím bojuji, i když je to paradoxní, protože jsem vystudovala JAMU a už jsem čtvrtou sezónu v divadle. Muzikál ale toužím dělat natolik, že v sobě ten strach a stud musím na soukromé hodiny zpěvu k naší kolegyni paní Hance Horké, mamince Hanky Holišové, která mi moc pomáhá.

Kdežto v tanci jste se odjakživa cítila svobodná?

Ano, tanec je jakousi mou přirozenou součástí. Cítím ho v sobě a každý pohyb si neuvědomitelně užívám. I když po technické stránce nejsem tak zdatná, jak bych chtěla být, přece jen nemám konzervatoř, ale jen deset let na dobré ZUŠ. Každopádně, každé taneční číslo

v muzikálech je pro mne dar. Teď si jako Inez v *Zorrovi* taky dost zatančím a ještě k tomu flamenco, takže se mám na co těšit.

Jste v soukromí spíš uzavřená nebo temperamentní?

Myslím, že se to ve mně tak trochu mísí. V soukromí na sebe nerada upozorňuji, exhibitionismus se ve mně budí jen občas v kruhu přátel, hlavně však až na jevišti. Ale své emoce neumím skrývat. Takže mám potřebu hned je ventilovat, ať už jsou pozitivní nebo negativní. Občas mluvím rychleji, než myslím, a pak mě to mrzí, občas bych mohla být víc diplomatická. Můj temperament mi však nedovolí emoce a názory tutlat v sobě.

I partnera jste si našla z oboru. Není to občas v domácnosti dvou herců pěkná Itálie?

Lukáš mě v tomto dobře vyvažuje. Je klidnější. Jeho jen tak něco nerozhodí a neřeší věci, které já někdy zbytečně řeším až moc. Což je dobře. (smích)

Když už je na vás divadla přece jen příliš, jak od něj nejlíp úplně vypnete?

To nejradši nedělám vůbec nic, jen tak ležím na gauči, čtu si nebo přepínám televizi. Anebo taky relaxuji úklidem. K tomu je obzvláště ideální den premiéry, kdy člověk aspoň na chvíli zapomene na to, co ho večer čeká. Navíc po týdnech intenzivních zkoušek a generálek jsem ráda, že taky konečně vyperu. (smích)

Autor: Lenka Suchá

Foto: Jef Kratochvil, Petr Hloušek

Se Stanislavem Slovákem
v muzikálu *Očistec*,
režie: Stanislav Moša

MEFISTO: MRAZIVĚ AKTUÁLNÍ PŘÍBĚH O KARIÉRISMU

Městské divadlo Brno uvedlo adaptaci románu Klause Manna *Mefisto*. V nastudování režiséra Petra Kracika dobře rezonuje i dnes.

Jedno z nejkontroverznějších děl evropské literatury dvacátého století, román Klause Manna *Mefisto*, převedlo nově do jevištní podoby Městské divadlo Brno. Příběh z meziválečného Německa vypráví o talentovaném herci Hendriku Höfgenovi, který se kvůli vlastní umělecké ctízádnosti neváhá zaplést s režimem, aniž by pochopil svou vinu. V nastudování hostujícího režiséra Petra Kracika rezonuje téma hry dnes stejně jako v době svého vzniku.

Klaus Mann našel pro postavy svého románu z roku 1936 předobrazy ve skutečně žijících osobnostech Německa té doby. I v představení se tak diváci v jeho první „hamburské“ polovině seznamují s kulturní elitou Výmarské republiky před nástupem hitlerovského nacismu k moci. Rozpoznat lze snadno i autobiografické prvky, v nichž Mann sám sebe promítl do postavy mladého spisovatele Sebastiana Brucknera. Tento mladý zhyrálec žije ve stínu slavného otce (paralela k nositeli Nobelovy ceny za literaturu Thomasi Mannovi) a nezávazně si užívá v téměř incestním vztahu se starší sestrou Erikou a jejich generační souputnicí Pamelou Wedekindovou.

Čtyřúhelník vztahů

Čtvrtou osobou do podivně propleteného vztahového čtyřúhelníku je Eričin manžel Gustaf Gründgens, s nímž měl i Mann údajný milenecký poměr. Inspiraci osudem tohoto charismatického německého herce, který to kariéře dotáhl vysoko díky stykům s nacisty, promítl Mann do titulní postavy románu.

Hendrik Höfgen v podání Martina Havelky není bezohledným manipulátorem s odhodláním jít si za svým stůj co stůj, ani nervně bláznivým komediantem, jak ho známe třeba z pojetí Klause Maria Brandauera v oscarovém filmu Istvána Szabó z roku 1981. Jeho Höfgen je spíše lehce unaveným charakterním hercem snažícím se vymanit ze škatulky

provinčního umělce (*Já nikdy neprorazím, nikdy se neprosadím... Divadlo je hlavně pokorná služba umění – a tak mu pokorně sloužím*).

Havelkův projev má v sobě náznaky svůdného pokušitele Mefista, kterého tak moc touží hrát v divadle, ale i něco z Fausta, jeho protipólu v Goethově tragédii, kterým se vlivem okolností stává v reálném životě. Těto dvojlomnosti ještě více nahrává to, že Havelka stráví s nabílenou tváří a v masce své fatální role velkou část druhé poloviny představení. Obě rozdílné identity se tak u něj prolínají do schizofrenní jednoty.

Sugestivní je ztvárnění i vedlejších figur, z nichž největší vývoj prodělává herec Hans Miklas v podání Milana Němce. Člen NSDAP a zastánce ideologie čisté rasy se tváří v tvář intrikánským praktikám nakonec

vzbouří, aby byl režimem ve výsledku stejně neúprosně semlet. Podobně dopadá i přesvědčený komunista Otto Ulrichs ztvárněný Michalem Isteníkem. V přesných zkratkách podávají své postavy i Viktor Skála (ministrský předseda) nebo Jan Mazák (divadelní kritik).

Scény v Kracikově nastudování plynou v dekadentně pomalém tempu, přesto s dramatickým nábojem a vtažením diváků. Mrazivě syrovému vyznění napomáhá strohá výprava, která si účelně vystačí s náznaky prostředí a jednoduchými změnami mobiliáře. Významotvorným je často i pouhé nasvícení jeviště. Příběh Mannova románu má univerzální platnost a paralely k němu nacházíme denně okolo nás. Příkladem z nedávné doby může

být propojení umělců s politickou mocí při přímé volbě prezidenta. Konfrontace lidských charakterů v osudových momentech a možnost kariérního vzestupu i za cenu morální újmy se tak i dnes před každým otevírá se stejně nadčasovou aktuálností. A nikdo nemůže jednoznačně říct, zda při setkáních tváří v tvář mefistům vždy obstál.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 14. 2. 2013

KAŽDÝ REŽIM POTŘEBUJE DIVADLO

Román *Mefisto* od Klause Manna přivábil režiséra Petra Kracika opakovaně. V loňském pardubickém uvedení vycházel z adaptace Ariane Mnouchkine z roku 1979. Pod nejnovější adaptací v Městském divadle Brno je už Kracik podepsaný s dramaturgem Ladislavem Stýblem. Autoři se, soudě podle dialogů, dívali zřejmě i k filmu Istvána Szabóa, ale primárně se chtěli vrátit co nejvíce k duchu románové předlohy. V Brně nyní vznikla souměrná inscenace s jasným sdělením a se solidními hereckými výkony.

Obecný příběh umělce

Děj Mannova románu se odehrává v době, kdy se v Německu hroutila demokracie Výmarské republiky. Nabízí příběh ctižádostivého herce Hendrika Höfgena, který se v touze po sebeprosazení přemění v typického oportunistu. Zřekne se levicových ideálů, ženy, milenek i přátel a stane se předním hercem nacistického Německa a v parádní roli Mefista podstupuje nejen pragmatickou cestu za úspěchem, ale logicky také vnitřní dábelskou proměnu. Nadčasový kontrast pragmatického účelu a volených prostředků, svár svědomí a kariérismu, bizarní protiklad talentu a jeho adaptability v měnících se mocenských strukturách – o tom všem se tady hraje.

Mannovo dílo, které vyšlo v exilu roku 1936, bylo nacisty zakázáno nejen pro implicitní narážky na homosexuální či incestní motivy, ale i kvůli jasným autobiografickým paralelám. Předobrazem hlavního hrdiny je německý herec a režisér Gustaf Gründgens, s nímž se sám autor sexuálně zapletl a který si též vzal jeho sestru. Mann vedle svérázné sourozenecké dvojice ovšem v knize líčí i Hermanna

Göringa jako Generála. Popisuje ho jako omezeného despota a jeho ženu jako hloupou a netalentovanou herečku. Do jiných figur Mann zaklel další divadelníky Pamela Wedekindovou a Maxe Reinhardta.

Divák, který se nezajímá o nacismus či osudy rodiny Mannových, však nepřijde zkrátka. Autoři adaptace totiž před publikum staví nejenom kariéru lemovanou hákovými kříží, ale také obecný příběh umělce, který si zadá s režimem. Kracikův *Mefisto* se sice odehrává v dobových kostýmech, ale i tak si nelze nevzpomenout na tanečky umělců kolem moci-pánů všech režimů. V brněnské inscenaci oproti próze došlo k redukci postav, ale například přibyla sourozenecká dvojice Brucknerových. Zajímavé také je, že na rozdíl od filmu a zcela v duchu románu není explicitně zdůrazňována homosexualita hlavního hrdiny, což také konvenuje hereckému macho typu Martina Havelky. Inscenátoři se snaží postupně gradovat příběh úspěšného monstra, které odhazuje blízké i svědomí. A z pochyb se vylhává větami jako Každý režim potřebuje divadlo! Nebo Já jsem přece jenom herec!

Kracikova inscenace má místy až pitoreskní, panoptikální či ironickou atmosféru, která konvenuje duchu románu. Na vyprázdňené scéně Jaroslava Milfajta se dvěma lícíci stolky u bočních portálů, nejnutnějšími rekvizitami a využívanými železnými vraty na horizontu se střídají v místy dekadentní atmosféře dvě desítky postav. Autentickou náladu zesiluje dobová móda kostýmů Andrey Kučerové, stejně jako v němčině zpívané písně. Kracikova inscenace není našťásti metaforou či moralitou, je pečlivě stavěným obrázkem, který můžeme dodnes vidět kolem sebe nebo přímo v nás. Za každého režimu (a nejen v uměleckém světě) vede tenká hranice mezi pokušitelem a pokoušeným.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 25. 2. 2013

JEZINKY A BEZINKY

Horor a komédia v jednom

Keď Jan Werich priniesol v roku 1958 príbeh Josepha Kesselinga do divadla ABC v Prahe, mali už *Jezinky a bezinky* za sebou slávnú éru

Alain Boublil,
Claude-Michel Schönberg

Les Misérables Bídníci

REŽIE STANISLAV MOŠA

HOSTOVÁNÍ V BRATISLAVĚ

21. - 24. BŘEZNA 2013

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

REŽIE PETR GAZDÍK

foto: Jef Kratochvíl

14. ÚNORA 2013

HOSTOVÁNÍ V PRAZE

na svetových javiskách a tiež ešte slávnejšie filmové spracovanie. Hororová divadelná hra bola najprv myslená vážne a bola vraj tak zle napísaná, že ju nikto nechcel na javisko uviest, aj keď to bolo v časoch módného uvádzania Frankensteinov a Drakulov v divadlách alebo vo filmoch. Horor bol v móde. *Jezinky a bezinky* – to bol až taký horor, že to bol vlastne čierny humor. Áno, čierny humor – prišlo na um autorovi a dramaturgovi, preto vážny horor prepísali na najčernejšiu komédiu, v ktorej dve tety veselo vraždia svojich ubytovaných nájomníkov a v pivnici ich pochovávajú. Robia to tak nonšalantne a šarmantne, že sa ich synovec nestačí diviť, keď na to príde.

Mestské divadlo v Brne uviedlo koncom decembra minulého roka túto skoro hororovú

komédiu v preklade Jany Werichovej a Márie Fantovej, v úprave Jana Wericha a v dramaturgii Jana Šotkovského. Ide predovšetkým o konverzačnú komédiu, ktorá vždy stojí na hereckých výkonoch. To presne vycítil režisér Petr Gazdík, ktorý dal hercom skutočne dostatočný priestor na rozohrávky. A tak dve staré dámy, Marta Brewsterová (výborná Jana Gazdíková) a jej sestra, vari najlepšia Abby Brewsterová akú je možné na javiskách vidieť (Zdena Herfortová), rozohrávajú svoje party samaritániek, ktoré osamelým starým mužom dávajú vypit bezinkové víno s arsenikom, aby ich zbavili smutného života. Ale pripletú sa im do cesty kriminálnici, Jonathan (Jaroslav Matějka) a doktor Einstein (Vojtěch Blahuta). Všetky vzťahy ešte zapletie namyslený frajer Mortimer, ktorého krásne

zahrál Martin Havelka a skomplikuje popletený synovec Teddy (Petr Štěpán). Werich by povedal: „Sranda jako Brno!“

Miroslav Horníček píše (a v bulletinu MdB Brno je to pretlačené) zamyslenie sa nad tým, ako hru *Jezinky* hrať: „Nesnažte se o humor, on tam je. Čím méně ho budete dolovat, tím víc ho tam bude. Tato hra je konfrontací jednáčících – a hrajičících – osob s tím, co je. Ono tam všechno je a vy to máte svou hrou jenom odkrývat. Nikoli podtrhávat, zdůrazňovat – ono to všechno vyleze samo.“ Presne Horníčkovej rady sa režisér držal a „Ono to vylezlo samo“. Diváci sa smejú od začiatku do konca, pretože tak vážne braný horor je skutočne veľkolepá sranda.

Mestské divadlo v Brne má teda ďalšiu inscenáciu, ktorá bude divácky zaručene úspešná. A dnes, keď sa so „zlou náladou“ stretávame na každom kroku, je jej inscenácia prepočetná. „Sranda čistí duši“ tvrdil Werich. A veru, mal pravdu.

Peter Stoličný, www.divadlo.sk, 31. 1. 2013

VYPRÁVĚT A BÝT VYPRÁVĚN S NEOFÁZALOU RADOSTÍ

Hru *Jakub a jeho pán* nejproslulejšieho českého prozaika Milana Kundery lze označit za ikonický text tuzemských jevišt (alespoň v posledním čtvrtstoletí). První uvedení a tedy světovou premiéru titulu, který je variací slavného osvícenského Diderotova románu *Jakub Fatalista*, ještě v roce 1975 krylo paradoxně jméno Evalda Schorma coby dramaturga. Režimu nepohodlný režisér měl tehdy zakrýt společensky exkomunikovaného emigranta Kunderu. Tuto druhdy slavnou Rajmontovu inscenaci v čele s Karlem Heřmánkem a Jiřím Bartoškou v hlavních rolích před osmi lety s úspěchem resuscitovali. Jeho druhé české uvedení, v dubnu roku 1989 v ostravském Divadle Petra Bezruče, bylo ještě také na autorovu zapřenou. Hlavní roli Jakuba tehdy vytvořil Jan Mazák, který se do sluhy převtělil také nyní – v Městském divadle Brno. Od devadesátých let ke dnešku českými jevišti prošla ještě sedmákrát tato naoko nesourodá dvojice, v níž pán má moc, ale sluha vliv, v níž pán dává rozkazy, ale sluha rozhoduje jaké.

Dá se tedy říci, že ve dvou posledních dekáдах téměř neminul rok, kdy by české divadlo neohledávalo *Jakuba a jeho pána*. Pod jeho nejnovějším brněnským nastudováním je podepsán režisér Stanislav Moša. V Kunderově rodném městě a v divadle spojovaném převážně s muzikálem vznikla solidní, dvouhodinová inscenace. Tento kus chce na jeden záťah publiku představit a zdůraznit základní esence Kunderova textu – tedy radost z vyprávění a divadelnosti, variování dvou příběhů o neustálé cestě za sny i svobodou, ale i patálie či přímo deziluze při objevování přátelství a lásky. Režisér Moša se svým inscenačním týmem přistoupili ke scénáři s rozvahou a pietou. Nevznikla ovšem nějaká zaprášená inscenace, ale uměřený tvar, v němž divák (dnes už možná neuvykklý podobným hrátkám se slovy a významy) ocení především „přesné“ herectví.

Inscenace přehledně a jasně traktuje Kunderův jazyk, stejně jako jeho myšlenkové zákruty. V popředí stojí herecké slovo a náznaky pantomimy, diváky v podkresu nerozptyluje scénická hudba ani rozličné režijní naschvály. Vše vychází ze scénických poznámek nekompromisního autora a děje se tak na prosté dřevěné scéně Emila Konečného, jejíž zvýšený centrální stupeň taky reprezentuje ono divadlo na divadle obsažené už v textu. Vyprávějící se tady totiž často stává vyprávěným, repliky a komentáře figur tady znějí aby obnažily architekturu Kunderova textu a vedle příběhu samotného přinesly divákovi potěšení také z jeho konstruování.

Jisté je, že Moša má nejen typové, ale zejména herecky výtečné představitele obou hlavních rolí. Plebejský Jakub v podání podsaditého Jana Mazáka není na „první dobrou“ hraným mudrlantem a vesnickým jelimánem. Mazák publiku srozumitelně nabízí bohatost svých replik. Podobně, jako to v jiném mentálním oděru činí jeho aristokratický vůdce Viktor Skála, který je nepragmatickým snílkem a naivou. Oba herci zhmotňují radost ze hry, což lze ostatně vystopovat u většiny jejich kolegů. Zhruble hubatá hostinská Lucie Zedníčkové, měnící se v citově raněnou urozenou paní, je další předností inscenace. Jedná se totiž o její zatím nejkonciznější výkon na tomto brněnském jevišti. Martin Havelka a Jaroslav Matějka jako urozená hrabátka prokazují

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Seneca / FAIDRA

Jule Styne, Bob Merrill, Isabel Lemarotová / FUNNY GIRL

Milan Kundera / JAKUB A JEHO PÁN

Joseph Kesselring / JEZINKY A BEZINKY

Zdeňek Merta, Stanislav Moša / OCISTEC

Klaus Mann, Ariane Mnouchkine / MEFISTO

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende / ZORRO

KŘÍDLA 2012/2013

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot / KOČKY
Terence McNally, David Yazbek / DONAHA!

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / CYRIL A METODĚJ

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vásenky, plakát, program atp.)

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2013

Jméno:

Adresa, (e-mail):

mimořádné komediální schopnosti i umění herecké zkratky v okamžicích, kdy náhle mění svoje figury – ať do podoby prohnaného a zrádného přítele či milence decimovaného láskou. Ani v jednom případě se nejedná o lacinou efektní exhibici, jsou to promyšlené herecké valéry konvenující povaze i poetice Kunderova textu.

Nelze nezmínit skvostně vypravený, bezmála dvoustostránkový program. Tato brožura sice oproti zvyklostem nenabízí scénář, ale o to více fotografií a kreseb Milana Kundery – včetně jeho vlastních návrhů obálek řady spisů ve vydavatelství Faber and Faber a Velké Británii, a především několik pozoruhodných studií. Principál divadla a režisér inscenace Moša se tady vedle svého zamyšlení může chlubit i Kunderovým autografem a dedikací na přebalu knižního vydání *Jakuba a jeho pána* z brněnského nakladatelství Atlantis.

Brněnská inscenace *Jakuba a jeho pána* je zdařilou ukázkou nadčasovosti duchaplného textu, jenž je divadelně traktován se srozumitelnou a nakažlivou rozkoší.

Luboš Mareček, *Divadelní noviny*, 5. 2. 2013

ZROD NOVEJ HERECKEJ DVOJICE

Jakub a jeho pán sú v Brne ako pocta D. Diderotovi

Dovoľte najprv krátky pohľad do minulosti na divadelné dvojice. Aký je to fenomén javiska? Je to kráľovská súhra komikov, ktorí prechádzajú najrôznejšími situáciami a bavia obecenstvo na pokraji absurdity a melanchólie. Odrážajú svet aký je, aby si ho vďaka nevšedným pohľadom pokrivali a potom odzrkadlili v nových súvislostiach. Komické dvojice, ktoré akoby nechceli filozofovať a predsa svojim konaním kladú otázky, na ktoré divák neľahko hľadá odpoveď. Filmové dvojice Laurel a Hardy, Pat a Patachon, alebo divadelné Voskovec a Werich, Suchý a Šlitr, Lasica a Satinský. Pri posledne spomenutej dvojici sa krátko pristavme. Keď mi kedysi Julo Satinský prezradil, že si telefonujú s Milanom Kunderom a chystajú jeho verziu *Jakuba fatalistu*, trochu som sa naľakal. Vedel som, ako je Kundera nepriateľsky naladený k akýmkoľvek úpravám svojej hry a tiež som vedel, že dvojica L+S nikdy nebola „otrokom cudzích textov“. Lasicova úprava – čo s tým, preboha, narobí a ako to Kundera prijme? Satinský sa však len usmieval: „Neboj sa, Kundera je náš, či vlastne, my sme Kunderoví.“ Lenže tá hra bola preložená pre divadlo v Martine (1983) a tam akosi dvojica L+S nebola. Nevidel som prvú verziu úpravy. Ale je zrejme, že Kunderovým kritickým hodnotením prešla. Až keď som uvidel inteligentnú a skutočne citlivú réžiu Martina Porubjaka v Bratislave (1993), pochoopil som. L+S boli akoby Kunderom napísaní. Ona plebejskosť Júliasa Satinského ako Jakuba a nádherná noblesa jeho pána – Milan Lasica akoby do toho trojrohého klobúka vrástol. A ich vzájomná vášnivá túžba vyrozprávať jeden druhému príbehy – veď to boli hlavné atribúty komična tejto dvojice odjakživa. Dodatočne som sa dozvedel, že spisovateľ L. Kundera si kdesi v exilovom parížskom byte nad Seinou púšťal platne L+S. Takže snáď, možno, do jeho hry sa vmiesilo čosi nielen z Diderota, ale aj krásne, jednoduché a pri tom akoby nechcene múdre myšlienky dvojice L+S. A ešte čosi zo *Smiešnych lások* a recept na zázračné predstavenie je hotový.

Od roku 1975, keď uviedol Ivan Rajmont pod autorským krytím Evalda Schorma *Jakuba a jeho pána* v Činohernom klube v Ústí nad Labem (Kundera bol ten hnusný emigrant, čo je na Západe, bohužiaľ, slávny a zradil útekou svoju vlasť) sa hra rozletela po československých javiskách a slávila úspech všade, kde sa objavila. A mám taký dojem, že som v predstaveniach, ktoré som videl, pocítil vždy čosi z Lasicu a Satinského. (Alebo som len cítil Kunderu, ktorý mal túto dvojicu rád?) Jedno je isté – nech už boli do tejto hry obsadení J. Bartoška s K. Heřmánkom alebo P. Bzdúch s L. Paulovičom, stále som pri jej sledovaní cítil stopu L+S. Bohužiaľ, Julio Satinský umrel – je to už neuveriteľných desať rokov a Milan Lasica už svojho Jakuba nenašiel. (A možno ani nehľadal.)

Trochu s obavami som si preto sadal 27. 10. 2012 do hľadiska činohernej scény Mestského divadla v Brne. Veril som skúsenému režisérovi Stanislavovi Mošovi. Veril som scénickému riešeniu Emila Konečného, ktorý v stovkách inscenácií dokázal, že vie vždy hru správne prečítať, a kostymérka Andrea Kučerová tiež od roku 1993 oblieka postavy Mestského divadla citlivo a s fantáziou. Bol

som si dokonca istý, že Markíza správne pochopí zahrá Jaroslav Matějka, vôbec som nepochyboval o elegantnom aj živelnom herectve Martina Havelku ako rytiera Saint-Ouen a že bude Lucia Zedníčková výborná krčmárka, to som tiež dopredu tušil. Moje obavy sa však sústredili k Jakubovi Jana Mazáka a k jeho pánovi, ktorého mal stvárniť Viktor Skála. Je dosť nebezpečné mať stále v pamäti Lasicu a Satinského. Na začiatku hry som sa skutočne obávať začal. Mazákov Jakub bol trochu iný, ako plebejec Satinského. Zdal sa mi trochu hlučný. Príliš sebavedomý. A Viktor Skála ako by mal na premiére zviazané ruky. Akoby bol trochu neistý vo výraze. Až po chvíli som si začal na túto dvojicu zvykať, vymazával som si z pamäti známu bratislavskú dvojicu a nechal som na seba pôsobiť rozprávačské avantúry hlavných postáv z novej inscenácie. Živelný Mazákov Jakub a trochu tmlený prejav Viktora Skálu. Prestal som porovnávať: napríklad Lasica s prižmúrenými očami, Skála s pohľadom upreným do diaľky. Satinský v požívačnom posede, bojací sa o stratu pohodlia a Mazák nepokojný a ustavične túžiaci... Brnianska dvojica bola jednoducho iná ako L+S. Ale napokon bola senzačná. Stačilo pár prvých minút a už som v pohode sledoval tú eskapádu predstáv a slov, to prenikanie situácií a rolí presne tak, ako ich Kundera napísal. Strihy bez filmového strihu – pretože scénu vôbec nebolo treba meniť. Režisér Moša si s humorom a nadsázkou pohrával so situáciami. Vkladal do príbehu groteskné postavy (Otrapa a mladý Otrapa – Patrik Bořecký a Jakub Zedníček) aj drobným výstupom venoval nemalú pozornosť (groteskné dievča Agáta Andrei Březinovej), jej matka Jana Musilová alebo Justína Márie Lalkovej. Tie ženy akoby vypadli z Kunderových Smiešnych lások.

Inszenácia *Jakub a jeho pán*, s podtitulom: *Pocta Denisovi Diderotovi* sa na Činohernej scéne Mestského divadla v Brne vydarila. Napriek tomu stále mám v pamäti nezabudnuteľnú dvojicu L+S, ale pribudla k interpretácii Kunderovej hry aj iná, veľmi zaujímavá dvojica, ktorá by sa dala uviesť skratkou M+S.

Peter Stoličný, www.divadlo.sk, 31. 10. 2012

V roce 1939 vydal původem americký básník, dramatik, novinář a literární kritik nenápadnou knížku *Old Possum's Book of Practical Cats*. V té době ale již žil několik let v Anglii, kde také tyto dětské verše a rýmovánky o kočičích hrdinech zcela zdomácněly a zlidověly. Snad každé britské dítě zná například kočičího kouzelníka jménem Mr. Mistoffelees (Abrakamáryfuk), který „*když kouzlit začne, / tak hned všeho nech. / Těm největším mágům / on vyrazí dech*“. Mezi oblíbence patří i dvojice kočičích klounů a neposedů Mungojerrie a Rumpleteazer (Mungodžery a Tingl-tangl), kteří jsou „*slavný kočičí pár. / Taky velmistři žvanění, / zloději snů. / Takže díky nim propukl / nejen svár*“. Tyto melodické, rytmické a obrazivé verše se svým dětstvím spojoval i Andrew Lloyd Webber, ikona anglického muzikálového divadla. Na konci 70. let měl na svém kontě již takové muzikálové tituly jako *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* a *Jesus Christ Superstar* či *Evita*, které vytvořil s Timem Ricem. Lloyd Webbera ale lákala představa, že napíše hudbu na již existující verše, s Ricem byli totiž dosud zvyklí pracovat obráceně. Vzpomněl si tedy na svou oblíbenou dětskou knihu a od roku 1977 začal pracovat na zhudebnění známých textů. Původně měl v plánu uvést pouze koncert složený z těchto songů, našťáště se ale setkal s vdovou po T. S. Eliotovi, Valérii Eliotovou, která mu poskytla i dosud nevydané a nezveřejněné texty svého muže. V nich našel Lloyd Webber inspiraci k další práci a především chuť vytvořit celý muzikál. Mezi těmito „objevenými“ texty byla i báseň o Grizabellě, půvabné kočce. A právě z Grizabellina příběhu o kočce, která na svou krásu a slávu již jen vzpomíná, se později stal i ústřední hit muzikálu. Nejznámější melodie *Memory* (*Vzpomínky*) byla nahrána více než sto padesát

Obálka jednoho z vydání slavné knihy T. S. Eliota

zpěváky a je jednou z nejoblíbenějších a nejznámějších muzikálových melodií vůbec. Naše divadlo získalo privilegium hrát *Kočky* ve zcela nové, původní vlastní koncepci Stanislava Moší. Vycházíme v ní z oslovení, kterým v češtině nazýváme krásné a přitažlivé ženy („To je ale kočka!“) a atraktivní muže („To je takový kocour!“). Kostýmy **Andy Kučerové** tedy nebudou zahrnovat ocásky, drápky a ouška, ačkoli se objeví nenápadně v náznaku. Naše „*kočičí parta*“ se sejde ve starém tovarním prostoru upraveném v moderní loftový byt (scéna **Petr Hloušek**), aby si na ja-

kémsi maškarním večírku lidé na kočky pouze hráli. Ale i kočekchtivý divák si přijde na své díky projekcím a ilustracím, které budou součástí show v režii **Stanislava Moší** a originální choreografií **Anety Majerové** a **Hany Kratochvilové**. O český překlad hravých a zvukomalebných veršů se již pro českou premiéru v roce 2004 postaral **Michael Prostějovský**. Jeho překlad v drobně pozměněné a přepracované podobě používáme i pro naši koncepci. U tohoto muzikálu lze jen těžko hovořit o hlavních a vedlejších rolích, případně o company, každý kočičí hrdina v něm má své místo, neboť jde v podstatě o sled hudebních a choreografických čísel jen volně propojených jednoduchým příběhem. V obsazení se můžete těšit na **Alelu Antalovou** (Grizabella), **Petra Gazdíka** (Starobyl Vznesený), **Aleše Slaninu** (Rozumbrad), **Dušana Vitázka** (Rambajz-tágo), **Radku Coufalovou** (Dželína), **Svetlanu Janotovu** (Bombalerína), **Ivanu Vaňkovou** (Demetra) a mnohé další. Hudební nastudování má na starosti **Caspar Richter**, který stál za taktovkou i v prvním vídeňském uvedení. **Premiéra proběhne na Hudební scéně 11. května 2013.**

Klára Latzková

Současný prezident Miloš Zeman pokřtil v listopadu 2001 na zahradě krajanského domu uprostřed Manhattanu základní kámen Hudební scény, který jsme za pomoci českoamerické stavební firmy vydolovali z podzemí na slavné divadelní ulici Broadwayi.

Na náměstí Times Square zkropil moravským šampaňským náš základní kámen také režisér Miloš Forman.

Zdeněk Merta doprovázel svoji ženu Zoru Jandovou na finále Missis Čech 2013 v Mariánských Lázních.

Soutěž o nejpůvabnější maminku slavila dvacáté výročí a Zora Jandová ve finálních večerech pravidelně účinkuje.

Jeden z ročníků této soutěže měl své finále i na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

Andrea Březinová zpívala muzikálové hity v Penzionu Jiřinka na Dolní Moravě a přítomní hosté soutěžili, kdo pozná, o jaké muzikály jde.

Druhý den se Andrea s přítelem Ondrou a hostitelem Leošem Vanžurou zúčastnili sáňkařského závodu na místní sjezdovce.

V kavárně Platýz na Národní třídě v Praze otevřel svou výstavu fotografií Jef Kratochvíl.

Výstavu zahájil ředitel České televize Brno Karel Burian, Boleslav Polívka a Peter Nagy.

Mezi hosty nechyběl režisér Ivo Krobot, M. Maršálek a řada dalších příznivců Mršitkových her.

Na jevišti Činoherní scény hostovalo Jihočeské divadlo s baladou Rok na vsi, která byla vyhlášena divácky nejuspěšnější inscenací roku 2012 na již 18. ročníku přehlídky České divadlo.

Pozvání na 7. ročník benefičního Koncertu pro Krtka přijal i Pavel Sporcl. K celkovému výtěžku 224 tisíc (!) přispěla částkou 60 tisíc společnost Partners - šek přijala od Lucie Drásalové primářka Kliniky dětské onkologie Viera Bajčiová za asistence Roberta Jíchy, díky němuž se celá akce uskutečnila.

Josef Jurásek stál po boku režisérky Hany Burešové, když připravovala pro Divadlo v Dlouhé svoji inscenaci Tři mušketýři.

LISTOVÁNÍ

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

OKNO **STYL**

AQUAdem S.r.o.

e-on

Rexroth
Bosch Group

16. – 18. 4. 2013
na Hudební scéně

OČISTEC
původní muzikál

Po projektech jako *Zahrada divů*, *Babylon*, *Peklo*, *Sny svatojánských nocí* či *Ptákoviny podle Aristofana* přináší MdB českému publiku nejnovější počín autorské dvojice **Stanislav Moša – Zdenek Merta**, kteří tentokrát zvolili lehčí žánr muzikálové situační komedie. Dílo *Očistec* skýtá svěží pojetí a nápady, energickou i jímavou hudbu, břitký humor; s hlavními hrdiny – svobodomyšlnými rockery – divák sdílí jejich chuť do života, vzpouzí se nesmyslným příkazům a radám, chce se mu zpívat a tančit, chce se mu žít! Role divokých muzikantů si užívají Stanislav Slovák, Dušan Vitázek a Jiří Mach, kteří překvapí i svou hrou na hudební nástroje.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN DUBEN 2013
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

183. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 3. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

foto: jeř Kratochvíl

Člen orchestru Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvíl

Antonín Mühlhansl

